

Inleiding

Na me nog even enkele dagen finaal kapot gewerkt te hebben om alle data van drie weken veldwerk in mei uit te werken was ik blij dat ik in juni 2010 op vakantie kon. Samen met Sander ben ik naar Maleisië geweest. Dit keer deden we vooral het schiereiland, maar, aangezien we toch in de buurt waren, gingen we ook even naar Borneo. Hier het dagboek dat ik in het veld heb bijgehouden.

Dinsdag 1 juni

Met verwaarloosbare vertraging begonnen Sander en ik rond 12:00 uur aan onze trip naar Maleisië. Er was twaalf uur te doden, waarvan ik slechts luttele minuten halfslapend heb doorgebracht. Alice in Wonderland gezien. Wel aardig, ook al snapte ik er niks van. Twee keer The Simpsons, een documentaire over al het stouts wat Robert Downey Jr. heeft uitgevroten. Vliegen is kut.

Woensdag 2 juni

Iets na zessen 's ochtends werd onze kist aan de grond gezet. We dwaalden over de luchthaven totdat we de bagagehal bereikten, pinden een dot geld en regelden een taxi naar de Cameron Highlands. Door de heuvels/bergen in te gaan konden we voor nu de dampende hitte ontvluchten. Ik kreeg nog net een Smyrnaijsvogel mee. En een vrachtwagen die in een verkeersbord was blijven hangen.

Totaal gaar kwamen we enkele uren later in ons hotel in Tanah Rata aan. Onze kamer had een balkon dat over een flintertje bos uitkeek. Hier scanden we wat en konden zo snel de nodige vogels noteren. Gekke babblers als Silver-eared Leothrix, Long-tailed Sibia en Blue-winged Minla tikten we zo binnen. Ondanks brakheid moesten we wakker blijven om de jetlag te verslaan. Gelukkig, de vogelarij lonkte: Black-throated Sunbird, Green-billed Malkoha, een familie Bar-winged Flycatcher-shrikes. En ook Grey-bellied Squirrel.

We lunchten snel wat en doken het trailtje (trail 4) naast het hotel in, richting Parit Falls. Vrijwel direct liepen we tegen een mannetje White-tailed Robin aan. Gaaf. We kwamen er nog wel meer tegen, ook wijfjes. Ook konden we twee keer een paartje Lesser Shortwing bestuderen. Een Slaty-backed Forktail jakkerde langs, een clubje Large Cuckoo-shrike liet zich leuk zien, een Large Niltava zat wat op een railing en uiteindelijk begonnen er twee Fire-tufted Barbets (onzichtbaar) te zingen. Op de terugweg kwamen we een flockje tegen met onder andere Mountain Fulvetta en Golden Babbler. Veel leuks voor een verrot middagje.

Hierna voor niks op het balkon gezeten, gedoucht en Indisch gegeten. Even gecheckt hoe we morgenochtend ongeveer moeten lopen.

Donderdag 3 juni

Vannacht wonderwel goed geslapen. In slaap storten was geen verrassing, maar het in slaap blijven des te meer. Nog geen jetlagverschijnselen. Ik moest zelfs van ver komen toen de wekker ging. De waterkoker ging aan en er werd instant noodles en oploskoffie bereid. Nog in het donker zetten we het op een lopen. De ingang naar trail 5 was snel gevonden, althans, de borden die aanwezig waren voor trail 5 ongeveer zou moeten beginnen. Trail 5 zelf was echter zoek. Waren wij nou gek? We zullen vast over iets heen hebben gekeken. Maar ook naarmate het lichter werd vonden we het niet. We besloten niet verder te zoeken naar pad 5, maar pad 7 te gaan lopen, dat hier vlakbij begon. Ondertussen meldde zich een Paddyfield Pipit, de eerste spiksplinternieuwe soort voor vandaag.

Even leek trail 7 nergens op, door een theeplantage en zwaar secundaire zoi, maar na een paar honderd meter ontvouwde zich zowaar een mooi pad voor onze voeten. Al snel diende de eerste flock zich aan. Buiten de (few and far between) flocks om kon het akelig stil zijn en de vogelgroepjes zelf werkten ook maar matig mee: hoog en ver. Maar we konden wel snel Blue Nuthatch bijschrijven. En dat is geen misse soort! Steaked Wren-Babbler weigerde zich te laten zien, maar de eerste Rufous-browed Flycatcher was snel een feit. Zo vogelden we rustig door. We zullen niet meer dan een kilometer trail hebben gelopen.

Zo'n vijfhonderd meter voor de top van Gunung Berembun, waar we overigens nooit aangekomen zijn, was het feest. Hier liepen we namelijk tegen een clubje Cutia's aan! Het zijn hele rustige vogels waar je zo voorbij zou kunnen lopen. Het was dat ik toevallig achterom keek vanaf de helling die we opliepen om een boomkroon in te kijken en er één zag bewegen. Met wat geduld lieten ze zich buitengewoon fraai bekijken! Ze bleven langdurig in de paar bomen foerageren waar we uitzicht op hadden. Zo werd er een flinke rups voor onze ogen ontleed. Het waren twee mannetjes en een vrouwtje. Vooral de momenten waarop naar beneden klommen en voor ons op ooghoogte zaten en wanneer de zon er dan op scheen: oei!

Terwijl we ze na geruime tijd maar met rust lieten en langzaam terug slenterden kwamen we Large Scimitar Babbler tegen. We hoorden deze soort meerdere malen, maar kregen ze slechts één keer vluchtig te zien. Buitengewoon fijn was het om een groepje Long-tailed Broadbills te mogen aanschouwen. White-thighed Langur kon aan de zoogdierenlijst worden toegevoegd.

We lunchten in het hotel en namen een taxi naar Gunung Brinchang. Daar aangekomen bleek de weg tijdelijk (voor de rest van vandaag) opgebroken, dus onverrichter zaken gingen we weer terug. We lieten ons bij het begin van trail 9 afzetten. Dit pad bleek vogelrijk. Menig flock. Helaas miste ik de Sultan Tit die Pieterse in de kijker kreeg. We hadden wat moeite met een vrouwtje Black-and-crimson Oriole. Ik dacht wel direct aan die soort, maar toch was het even raar. We kwamen eerst een vrouwtje en toen een mannetje Red-headed Trogon tegen, maar alleen het wijf liet zich goed zien. We zagen onze eerste mooie Slaty-backed Forktail over de stenen in de beek wandelen. Twee vechtende mannetjes letten in al hun agressie niet op hun omgeving en ik moest bukken om ze niet in m'n oog te krijgen. Ook stapte ik nog bijna op een klein, zwart, geelbuikig slangetje. Rockskipper kikkers lieten zich leuk zien en horen langs de beek. Western Striped Squirrel liet zich op de eekhoornlijst bijschrijven.

We aten 's avonds weer bij de Indische tent van gisteren. Heerlijk. In de supermarkt haalden we een biertje toe.

Vrijdag 4 juni

Vanochtend Gunung Brinchang in de rebound. In de ochtendschemering werden we door een taxi gedropt. Rondom het telecomstation was het een drukke boel, vogeltechnisch gezien. Er werd stevig gefoerageerd op de insecten die door de lampen alhier waren aangetrokken gedurende de nacht. White-tailed Robins en Large Niltava's te over. Al snel zagen we Streaked Wren-Babblers open en bloot naar voedsel zoeken op het grasveld. Deze soort was hier extreem tam en we zagen ze soms vrij zitten op een metertje afstand. Bar-throated Minla en Malayan Laughler werkten eveneens goed mee. Een Thick-billed Green Pigeon was onverwacht. Mooie Black-eared en Blyth's Shrike-babblers, Golden Babblers, het kon niet op. Rufous-vented Niltava, een strakke soort, kon ook vrij snel bijgeschreven worden. We zagen twee of drie juvenielen en een vrouwtje.

Nu ontbraken de Golden-throated Barbet en de Rufous-winged Fulvetta nog. We liepen een stukje de berg naar beneden (langs de weg, niet over het modderpaadje) maar het was erg stil. We hoorden een Cuckoo-Dove die geen Little was, dus het zal Barred zijn geweest. We zagen er vanochtend hiervan nog enkele vliegen. We liepen een boardwalk constructie die iets onder de top begon. Na enige tijd doodse stilte hoorden we eindelijk een klein flockje aankomen. Hier zaten voornamelijk Rufous-winged Fulvetta's in. Ze lieten zich niet heel mooi zien, maar op zich oké. Hele rare indruk maken ze, erg *Phyllo*-achtig. Op weg terug naar boven kwamen we dan ook de barbet tegen. Echt een fraaie soort zeg. Er moeten er hier zat zitten, maar om de een of andere reden waren ze totaal niet vocaal.

Terug bij het station genoten we weer van de extreme coöperativiteit van het gevogelte aldaar. Snowy-browed Flycatchers lieten zich idioot goed bekijken. Nu ook hier een mooie barbet, maar Rufous-winged Fulvetta bleef helaas afwezig. Een Grey-throated Babbler deed zich te goed aan een vlinder veel groter dan zichzelf. Wat een geweld!

Om 12:00 uur werden we weer door een taxi opgepikt. Tijdens de lunch internetten we wat. Er vloog een clubje House Swifts rond. Rare indruk, ze lijken echt huge, maar dat zijn ze natuurlijk niet. Het komt gewoon omdat alle andere gierzwaluwsoorten zo belachelijk klein zijn. Wachtend op Pieterse stond ik op het balkon te scannen toen er een paar driftig foeragerende Everett's White-eyes kwamen buurten.

We liepen naar pad 9. Onderweg zagen we voor het eerst Large-billed Crow degelijk. We probeerden even pad 8 te lopen (dat zich van pad 9 afsplitst) maar gaven snel op. Dit (althans het begin ervan dat wij getest hebben) was zo lastig te belopen dat vogels kijken naar de achtergrond geschoven zou moeten worden.

Bij de Robinson waterval weer een forktail zoals gewoonlijk wegschietend. Onze weg vervolgend bleek de activiteit wat minder dan gisteren. Wel kwamen we nu mooie Fire-tufted Barbets tegen. Chestnut-crowned Warbler was eveneens aanwezig. Ook zagen we een juveniele Bock's Hawk-Cuckoo. Het was voor het eerst dat we een *Hierococcyx* koekoek goed zagen, dus een klein succesje.

Ik checkte nog even pad 4, maar gaf op toen bleek dat daar een schreeuwerige schoolklas in de waterval aan het kutten was. 's Avonds aten we voor de derde keer op rij bij de Indiër. Schapen zijn geschapen om opgediend te worden. Bier gehaald in de supermarkt. De taxi voor morgen is geregeld, maar is teringduur.

Zaterdag 5 juni

Vanochtend in m'n eentje even trail 9 gedaan. Verder dan de eerste paar honderd meter ben ik niet gekomen. Bij de waterval hoorde ik gefluit. Zou het de fluitlijster zijn? Even de iPod aan om het te checken: ja, Blue Whistling-Thrush! Het was nog stevig schemerig en de vogel hield zich ook nog eens in een erg donker hoekje op, maar al snel zag ik een uit de kluiten gewassen schim vliegen en op de rotsen landen. Bingo. De gele snavel was al duidelijk te zien, maar voor echte kleeddetails was er toch echt te weinig licht. Sneaky hipte de vogel dicht langs de vegetatie omhoog over de rotsen, om vervolgens in het niets te verdwijnen. Maakt ook mooi vergelijkingsmateriaal voor als ik zo gelukkig mag zijn om zijn kleinere maar fijnere neef Malayan Whistling-Thrush te zien.

Even verderop heb ik een uur of twee in een flock gestaan. Ik zag eindelijk wat spechten goed. Bay Woodpecker nog steeds te vluchtig naar mijn smaak, maar een paartje Greater Yellownapes werkte erg goed mee. Common Green Magpie zat hoog boven me te schreeuwen. Ik mikte de iPod aan en de vogel bleef braaf terugroepen, maar weigerde ook maar een centimeter af te dalen. Uiteindelijk liep de iPod vast en wilde niet resetten (dus moest ik afwachten tot de accu leeg was om 'm weer aan de praat te krijgen). Wat een kutapparaat. Gelukkig zag ik even later wel alsnog een magpie door een wat lagere kruin langskomen.

Het was vermakelijk. Blue Nuthatches te over. Had ik al gezegd dat die geweldig zijn? Uiteindelijk kwam er ook een paartje Large Scimitar Babblers langs. De vogels gedroegen zich weer achterlijk schuw zeg. Ze foerageerden op de grond, een stuk van het pad af. Toen ik er schuifelend met de kijker aan m'n ogen eindelijk één in de smiezen kreeg keek deze terug, uitte een paniekerige kreet en dook direct dieper de vegetatie in uit beeld. De Satan. Op de terugweg zag ik Orange-bellied Leafbird. Wat een kleurrijke bladvogel zeg! Bij een fruitboompje aan het begin van het pad waar we constant Fire-tufted Barbet flushten omdat we telkens niet opletten als we hier langs liepen stoven dit keer twee vogels weg. Gelukkig had ik er vandaag al enkele mooi gezien.

Terug naar het hotel lopend bleek het in Tanah Rata belachelijk druk te zijn in het weekend. Tijd om hier vandaan te gaan! Om 10:00 uur stapten we in de overpriced taxi om naar Fraser's Hill te gaan. Het was een drie uur durende rit door een mozaïek van mooi landschap en palmolie-plantage. We spraken met de taxi-chauffeur af dat hij ons ook naar Taman Negara zou brengen tenzij we een betere deal konden vinden (wat geschiedde).

We checkten in en liepen vervolgens naar het begin van de New Road. Fraser's Hill was duidelijk erg vogelrijk, maar we liepen stug door omdat we de soorten die we tegenkwamen te Cameron Highlands al goed hadden gezien. We lunchten even snel wat onderweg en begonnen de New Road naar beneden te lopen. We ontmoetten hier direct een gepensioneerd Maleisiër genaamd Khoo Har Sun die hier ook aan het vogelen was. We trokken verder met hem op en kletsten wat (lees: Sun en Pieterse luiden over voetbal).

We kwamen direct veel vogels tegen. Back-crested Bulbul bleek algemeen. Binnen no-time kwam er spektakel in de vorm van een flockje Sultan Tits. Man wat een giganten! Gitzwart/knalgeel en gekuifd. Ze lieten zich echt fantastisch zien! Echt een lap van een mees, het lijkt wel een laugher als 'ie vliegt. Al snel hoorden we Black-browed Barbet. Deze zagen we wel, maar het moet mooier kunnen. We kwamen opvallend veel soorten tegen die ik niet verwacht had (want laaglandsoorten) zoals Chestnut-backed Scimitar Babbler en Red-bearded Bee-eater. Erg gaaf was een mannetje Chestnut-naped Forktail dat over de weg liep te paraderen. En verder gewoon veel vogels die zich goed lieten zien. Hip.

Sun bood aan ons naar de Gate te brengen. Dat scheelde ons een flink stuk lopen! Bij de Gate is het mogelijk de Malaysian Whistling-Thrush, een lastige endem, in ieder geval in het eerste maar zo wij hoopten ook in het laatste licht op te wachten. Het was echter erg druk bij de Gate, een combinatie van weekend en schoolvakantie, dus wat de fluitlijster betreft was het hopeloos. Sun dropte ons bij de food corner, waar we ons tegoed deden aan een goede nasi goreng. Morgen vroeg op voor de fluitlijster.

Zondag 6 juni

Vanochtend werd ik 4:00 uur wakker en viel niet meer in slaap. De wekker ging om 5:15 uur. Ruim op tijd was ik buiten in de hoop op Mountain Scops. Er riepen er twee, maar ze weigerden zich te laten zien. We waren ruim op tijd bij de Malayan Whistling-Thrush stake out bij de gate. Dat was voor nop: nul fluitlijsters. Wel twee Slaty-backed Forktails.

We liepen de Old Road een stukje in. Veel vogels hier. We hoorden Collared Owlet roepen. Een gekke, gele trogon die zich suboptimaal liet zien moet een vrouwtje Red-naped zijn geweest (nooit eerder een wijfje gezien). Ook zagen we twee Rufous-browed Flycatchers gewoon op en langs de weg zitten. Een groepje Yellow-bellied Warblers kon me bekoren.

We ontbeten om 8:00 uur in het hotel en werden om 8:30 opgepikt door Sun. Zo misten we een goed half uur vogelen, maar we werden wel gereden. Deze ochtend liepen we een stukje van het High Pines trail. We zijn er nog geen twee kilometer ingegaan en hebben daar de hele ochtend over gedaan.

Het was erg stil, maar we waren wel erg in onze nopjes met mooie beelden (zij het kort) van Large Scimitar Babbler. We maakten hiervoor gebruik van discreet tapen en moesten alsnog een behoorlijk tijdje wachten. Echt een sneaky beesten zeg! Ook leuk waren twee Black Eagles die vlak boven het bladerdak wiekten. Verder kwam ik een mooie man Lesser Yellownape en een mooie man Black-and-crimson Oriole tegen. We zagen Blue Nuthatch nu voor het eerst echt supergoed. Nog één keer dan: wat een onwijs gave soort is dat!

We lunchten bij de food court en spraken met Sun af dat we om 15:00 uur weer de New Road gingen lopen. Het half uurtje daarvoor besteedde ik bij de fruiting tree die we gisteren vlakbij het hotel vonden. Ik gebruikte voor het eerst m'n nieuwe reistelescoopje (zo'n ED50-je). Dat beviel, hoewel het nog niet meeviel om vogels snel in beeld te krijgen. Digiscopen ging goed (ook al takelde mijn fototoestel zienderogen af deze trip). Ik leefde me niet alleen uit op de Fire-tufted Barbets, ook een fraaie Greater Yellownape diende zich dankbaar aan als projectonderwerp.

Het lopen langs de New Road (de Old Road meden we vandaag nog even aangezien het daar best wel eens druk kon zijn) beviel weer uitstekend. We zagen weer een hele zwik nieuwe (trip) soorten langskomen. Leuk was een flock met geweldige Blue Nuthatches (nee nu echt de laatste keer dat ik die ophemel) en ook een Erpornis. Een fruiting tree leverde de eerste goede beelden van Black-browed Barbet op en ook konden we Cinereous Bulbul bijschrijven (die er hier overigens behoorlijk anders uitziet dan op Borneo, dus ik zeg splitten).

Ik hoorde in de verte een Cinnamon-rumped Trogon, zo dacht ik. Ik checkte het direct op de iPod en ja hoor, dat kwam overeen. Maar het klonk van zo ver, dat het wel niks zou worden. Echter, vrijwel direct hierna suisde de trogon rakelings langs me heen! Helaas gunde de vogel ons geen verdere beelden meer. We hoorden 'm slechts nog in de verte zingen.

Streak-throated Bulbul en Rufescent Prinia zag ik alleen flitsen. Buff-breasted Babbler en Pin-striped Tit-Babbler hoorde ik slechts.

Gegeten bij het Chinese restaurantje bij de gate. Hmmm! En dan nu: gaarheid!

Maandag 7 juni

Vanochtend regende het. Pieterse greep dit excuus met beide handen aan om in z'n nest te blijven liggen. Ik deed simpelweg een regenponcho aan. Iets voor half 7 was ik bij de fluitlijsterstakeout. Toen er na een tijdje twee auto's bij de gate stopten, waarvan de inzittenden niet doorhadden dat ze gewoon door mochten rijden en vervolgens ook nog eens uitstapten om een beetje te gaan ouwehoeren, dacht ik dat ik voor jan lul was gekomen. De Old Road is gewoonlijk bestemd voor eenrichtingsverkeer, dat op de even uren omhoog en op de oneven uren omlaag mag. Toen bij de automobilisten het kwartje eindelijk viel dat dit systeem pas om 7:00 in werking gaat zoutten ze eindelijk op. Inmiddels was het al rijkelijk laat, maar aangezien het nog regende en dus relatief donker was, gaf ik nog niet op.

Kort hierop hoorde ik een intrigerende fluit die vast aan de lijster toebehoorde (het leek wel wat op Blue, maar dan anders). Iets voor zevenen zag ik een donkere schim de weg op schieten. Dat moest 'm zijn. Kijker erop: o jawel, Malayan Whistling-Thrush! De kenmerkend andere jizz dan Blue was goed waar te nemen. Nog evengoed een potig beest, zij het alleen wat minder dan Blue. Maar de typische fluitlijster routine van alleen in de schemering verschijnen speelt het waarnemen van kleedkenmerken nou niet in de kaart, dus daar kan ik gewoon niets zinnigs over zeggen. Even hipte de vogel rond bij het gatekeepers-huisje, alvorens uit beeld te verdwijnen.

Ik wachtte rustig af. De twee Forktails kwamen buurten en één van de vogels liet zich fantastisch zien. Inmiddels begon de lijster weer te fluiten, dus moest ik de Forktail af en toe loslaten om de andere kant op te kunnen scannen. Plots dook de Whistling-Thrush weer midden op de weg op, net achter de slagboom. De vogel hipte daarop naar achteren en de bocht om uit beeld. Ik sneakte naar voren om de bocht om te kunnen kijken maar dit bleek een slecht idee. De vogel was hier namelijk niet van gediend en zodra we elkaar konden zien peerde 'ie 'm de kant in. Hij bleef wel fluiten. Ik ging bij het gatekeepers huisje zitten afwachten. Even later kwam de vogel nog even op de weg foerageren alvorens weer de berm in te verdwijnen.

Inmiddels was het dermate licht geworden dat ik het tijd vond om de Old Road in te lopen. Ik zag Buff-breasted Babbler en Hill Blue Flycatcher mooi en hoorde Black Laughing, maar verder was het stil. Rond 8:30 uur pikten Sun en Sander me op en reden we verder richting de Gap.

Onderweg zat er plots een stel Siamangs vlak langs de weg te brullen. We konden ze vanuit de rijdende auto al zien zitten! We knalden de auto aan de kant (er mag eigenlijk niet gestopt worden maar fuck it, er zaten Siamangs) en konden de enorme gibbons goed zien en nog beter horen. Met opgeblazen keelzak klauterden ze, voor ons op ooghoogte, gillend door een boomkroon. Er zaten zowel lager als hoger op de helling nog meer beesten te roepen. Toen de Siamangs uiteindelijk uit beeld slingerden moesten we ons haasten om nog op tijd beneden te zijn, voor het verkeer omhoog begon te rijden.

Bij The Gap Resthouse zaten fraaie Rufous-bellied Swallows op de weg te chillen. We liepen de weg richting Kuala Kubu Bahru een stukje af. We kwamen een boom bomvol barbets tegen. Wat een beetje fruit al niet teweeg kan brengen. Helaas konden we geen vrij zicht op de boom krijgen, dus het was moeilijk om het geheel te overzien. Maar het leverde in ieder geval mooie beelden op van een aantal soorten, zoals Gold-Whiskered, Blue-eared en Brown Barbet. Ook kwamen we hier een paartje Red-headed Trogon met minimaal één jong tegen. Hoewel stiekem, waren ze mooi te zien. Terwijl Sun bij de Gap bleef om wat te eten liepen Sander en ik de Old Road een stuk omhoog. Waarschijnlijk gezien het tijdstip was er hier weinig activiteit. We zagen een Rufous Piculet en hoorden Collared Owlet.

Rond 11:45 pikte Sun ons op en reden we naar boven naar de food court voor een, voor mij althans, brunch. Hierna werkten we de checklist bij, leverden wat was in, etc. En ondertussen schreef ik het voorgaande voor vandaag op. Nu ga ik naar de fruiting tree...

Oei, de fruiting tree excursie moest vroegtijdig worden afgebroken wegens regen. Maar wel zes Fire-tufted Barbets in de boom. Om 15:30 uur pikte Sun ons op en reden we de Telecom Loop. Gezien het druilerige weer bleven we in de auto en stapten we alleen maar uit als we vogels hoorden kwetteren. Op deze wijze reden we tegen een flock aan waarin we Speckled Piculet, Banded Woodpecker en Lesser Yellownapes mooi konden zien.

Snel hierop begon het ongenadig te storten en dat hield niet meer op korte termijn op. Vroegtijdig terug in het hotel dus. Internetten enzo. Toen het met het invallen van de schemer nog slechts wat nadrupte ben ik met telescoop op het balkon gaan zitten. Dit leverde leuke beelden op van Large Cuckoo-shrike (die dagelijks aanwezig was voor de Shahzan Inn), Little Cuckoo-Dove en Paddyfield Pipit. Weer een goede nasi goreng bij de food court, dit maal Maleisische stijl (kampung).

Dinsdag 8 juni

Vanochtend vloog de fluitlijster alleen langs en floot wat. Via het Hemmant trail liep ik naar het begin van het Bishop trail. Ik zag niks. In de grasstrook langs de berm tussen het Hemmant en het Bishop trail zat een gezinnetje Streaked Wren-Babbler. Aan het begin van het Bishop trail was Sun reeds aanwezig. Uit beleefdheid tikte ik snel wat oploskoffie weg maar spoedde me snel richting het pad.

Helaas leek het Bishop trail wel verlaten. We kwamen serieus meer bloedzuigers dan vogels tegen. Waar het precies aan lag is me niet duidelijk, maar de vogels hadden er geen zin in vanochtend. Hierdoor waren we zo vroeg weer terug in het hotel dat we nog wel net van het ontbijt gebruik konden maken. Ik gooide me vol zodat ik de lunch kon skippen. Direct hierop liep ik de Old Road tot donker (Sander begon pas vier uur later).

De eerste uurtjes waren erg stil. Op dat soort momenten begin je Mountain Fulvetta's te vervloeken: zie je eens wat, is het weer zo'n zaadvogel... Maar na even doorgebeten te hebben wist ik toch een leuke rits waarnemingen bij elkaar te sprokkelen.

Zo kwam ik twee keer Black Laughingthrush tegen, diep weggestopt tussen de vegetatie, maar wel goed te zien. Hoogtepunt was echter een Bamboo Woodpecker. Een heel apart maar evengoed uiterst schattig ogend spechtje, dat ook daadwerkelijk, na eerst een ander type vegetatie beklommen te hebben, op de bamboe klauterde. In de grauwigheid vond ik de kleur van het lichaam helemaal niet groenig overkomen overigens.

Veel nieuwe tripsoorten als Large Woodshrike en Crimson-winged Woodpecker. Enkele flockjes met uiteindelijk een zeer soortenrijke, die bijvoorbeeld Sultan Tit, Erpornis, Buff-rumped Woodpecker en Velvet-fronted Nuthatch bevatte. En allemaal geweldig te zien! Ook zag ik een zeer fraaie (en later een iets minder fraaie) man Red-headed Trogon.

Rond 19:00 uur terug. Eerst uitgebreid gedoucht, dat was nodig. Uitstekend gegeten in het restaurant van het hotel. Ik voel m'n voetjes!

Woensdag 9 juni

Vandaag de fluitlijster slechts gehoord. Ik begin het zonde van m'n tijd te vinden... Hierna naar beneden gelopen langs de Old Road. Highlights waren een mannetje Buff-rumped Woodpecker gezien en een Barred Eagle Owl gehoord. Te kilometer 7 zag ik een parend paartje Rufous Piculet. Hier ongeveer kwam Sun langsgereden. We liften een stukje mee naar 2 kilometer boven The Gap. Hiervandaan liepen we verder naar beneden.

We zagen op Remco Hofland z'n stakeout voor Marbled Wren-Babbler mooie Black Laughers en de eerste Dusky Langurs. Lager hoorden we dan eindelijk de felbegeerde Marbled Wren-Babbler. Een half uur geprobeerd, in combinatie met tape, maar ze zaten werkelijk op een onmogelijke plek.

Bij de Gap moest het public toilet aldaar er aan geloven. De opluchting was groot. Ondertussen kleefde er een tiger leech aan m'n fototoestel. Op weg naar boven kwam ik weer Black Laughers tegen. Toen Sun weer omhoog kwam (hij was naar Kuala Kubu Bahru geweest) konden we weer instappen en werden we bij de food court afgezet.

Rond 13:00 uur de Old Road afgelopen. Dit keer was er behoorlijk wat activiteit. Fijn weer was een flockje Sultan Tits, maar ook een gemengd groepje Crimson-winged Woodpeckers en Lesser Yellownapes deed me deugd. Aangezien we om 15:30 met Sun bij het hotel hadden afgesproken kwam ik rond die tijd aan. Het was inmiddels echter ook net begonnen te stortregenen, dus het plan werd afgeblazen.

Uiteindelijk ben ik na het een uurtje door de inmiddels tot drizzle gereduceerde neerslag gaan lopen. Via Hemmant trail een stukje Bishop en weer terug. Niet de gehoopte klappers, maar het weer was dan ook echt bagger. De Streaked Wren-Babblers waren nog present en een flock met daarin zowel Greater als Lesser Yellownapes was leerzaam. Nou ja, het zijn eigenlijk totaal andere beesten, maar toch. Direct onder de douche gesprongen. Gegeten in het hotel.

Donderdag 10 juni

Vanochtend om 6:30 naar de Gap gereden met Sun en vandaar uit de eerste drie kilometer Old Road gedaan. Het begon traag, met slechts een schim van een Buff-necked Woodpecker om me zoet te houden. Na een tijdje zag ik weer net zo'n oranje-geel trogon vrouwtje als op de eerste ochtend, maar dit keer iets beter. Inderdaad, een wijfje Red-naped. Leuk! Ik flushte een Chestnut-naped Forktail van de weg en zag er later nog een langs scheren. Maar verder bleef het lafjes.

Uiteindelijk kwamen we een flock Chestnut-crowned Laughers tegen, waar ook wat Blacks tussen zaten (de zesde waarneming alweer) en waar zich ook een Green-billed Malkoha bij aangesloten had. Er zaten ook wat Chestnut-backed Scimitar-Babblers in deze flock die zich aardig lieten zien. Dat zijn ook echt kleine helden! Toen de flock was opgetrokken liepen we rustig verder.

Plots hoorden we een Collared Owlet roepen. Deze soort zong eigenlijk zeer geregeld, maar altijd in de verte. Dit keer riep 'ie echter uit dezelfde boom waar kort daarvoor de laughers en scimitar-babblers nog zaten! Helaas was net de weg open gegaan voor verkeer omhoog. Al auto's ontwijkend spoedden we ons (terug) naderbij. Twee Red-bearded Bee-eaters gingen in dezelfde boom zitten en babbelden er flink op los. We stonden nu vlakbij en het uiltje bleef gewoon doorroepen.

Uitgerkend op dit moment kwam er een bus langs, die precies deze bocht niet kon nemen. Onder luid kabaal moest 'ie drie keer steken alvorens op te rotten. Op dat soort momenten ben ik werkelijk tot gruweldaden in staat. Gelukkig bleek vriend uil zich er niet aan te storen. Maar waar zat die rakker?

Ik speurde me een ongeluk. Het duurde even, maar toen zag ik 'm plots in de achterste boom zitten. Vervolgens was het nog een hele opgave om de plek aan Sander uit te leggen. We keken de uil op de rug, wat niet de meest spectaculaire beelden opleverden: een pukkeltje op de stam. Wat squeeky geluidjes maken kon de uil maar even interesseren en leverde een korte doch norske blik onze richting op. Gelukkig besloot het beestje zich hierna uitgebreid te gaan poetsen en over z'n tak te gaan wandelen. Zo kregen we 'm perfect te zien. Hoezee, dit uiltje maakte de ochtend!

We hoorden weer eens Orange-breasted Trogon. Dit keer zagen we deze target echter snel schieten. Hoog en verscholen konden we een paartje gade slaan. Niet optimaal, maar toch fijn. We zagen een Large Woodshrike een insect ontmantelen en de stukken vervolgens in de snavel van een fledgeling proppen. Los van elkaar kwam ik nog een vrouwtje en een mannetje Rufous Woodpecker tegen.

Net voordat ik weer bij Sun op weg naar boven instapte liep ik tegen een flockje aan waarin een mannetje Pale Blue Flycatcher zat. Daar was ik zeer content mee. Echt zo'n vogeltje die je moet zien om te weten hoe 'ie er in het echt uit ziet. Heel apart ding, lijkt niet op de typische *Cyornis*-en. Opvallend vond ik de houding die het beestje aannam: heel rechtop. Hij mepte flink met z'n staart, dat schijnt zo te horen. We reden naar de food court.

's Middags liep ik vroeg via Hemmant naar Bishop Trail. Ik liep het Bishop trail een stuk in en weer terug. Het leverde allemaal bar weinig op. Pas later op de middag trok de activiteit aan. Pieterse was inmiddels ook van de partij. Zittend op een bankje bij het begin van het Bishop trail hoorden we die vuile patrijs roepen. Wel van ver. Ik liep er toch weer even in. Nul patrijzen, maar wel een paartje Lesser Shortwing. Ik begaf me naar de weg. Daar aangekomen vertelde Pieterse zojuist een Rusty-naped Pitta gehoord te hebben. We hingen op de weg rond en Pieterse kon eindelijk de Greater Yellownapes in de kijker krijgen. Uiteindelijk hoorden we een tweede pitta in de verte. Weinig spectaculair allemaal moet ik zeggen.

Vrijdag 11 juni

Vanmorgen weer op de lijst gewacht. Alleen, want Pieterse had geen zin. Stipt 6:55 stortte de lijst zich weer op het asfalt. Het licht was mooi en de vogel begon druk te foerageren; dit begon een hele mooie waarneming te worden.

Toen kwam er ineens een auto van beneden aangereden. Terwijl de slagboom aan de Gate al dicht was. Hup, lijst weg. De auto bleef staan met draaiende motor en de sullige bestuurder stapte op sullige manier naar buiten. Ik wens deze persoon met heel mijn hart een ongelukkig leven toe. De lijst kon ik nu wel vergeten.

De vogel kwam nog wel een keer de weg over jakkeren om vervolgens langs het beekje te gaan zitten roepen. De afstand was groot maar ik heb nog wel een enkel roepje opgenomen.

Snel nog even ontbeten in het hotel, waar Sun ons om 8:00 uur oppikte. Hij wilde ons met plezier naar Taman Negara (en later van daar weer naar Kuala Selangor) vervoeren en vroeg daar een beduidend schappelijker bedrag voor dan een taxi.

Rond 12:30 kwamen we te Taman Negara aan. We zeiden Sun gedag en hijsden onze bagage in één van de vele bootjes die je voor een ringgit de rivier over zetten. We checkten in bij het resort in het park zelf (al aan de goede kant van de rivier) en terwijl we naar onze (gratis upgrade tot) chalet liepen viel ons oog op wat fruitbomen die populair waren bij de locale avifauna. We dropten onze zooi in de lodge. Checkend vanaf de veranda zag ik al direct een Buff-necked Woodpecker. Geen slecht begin.

We checkten de fruitbomen en dit was bal. Wat een vogels!: Thick-billed Green Pigeons, Fairy Blue-birds, Blue-crowned Hanging-Parrots en allerlei soorten bulbuls (inclusief een grey morph Black-headed). Maar de grootste klapper was een Yellow-crowned Barbet die zich echt fantastisch liet zien. Eindelijk deze soort, die we al tig keer gehoord hebben op onze twee vorige Azië reizen, maar nooit in beeld konden krijgen, mooi gezien. Driemaal is scheepsrecht.

We lunchten in het resort restaurant. Dit was goed aan de prijs (relatief dan), maar wel heel redelijk te eten. Om 15:00 konden we een permit kopen en mochten we officieel het bos in. We liepen naar de lodge om onze spullen te halen en hierna weer terug naar de headquarters. Nu zat er een vrouwtje Green Broadbill in de fruitboom.

We wilden de swamploop lopen. Volgens mij hebben we daar uiteindelijk ook nog echt een stukje van meegepikt, maar zeker weten doe ik het niet. Hoe dan ook begon het pad als een soort boardwalk. Direct aan het begin stonden er twee mannetjes Crested Firebacks vlak naast het pad. De vogels waren behoorlijk mak en lieten zich geweldig zien. Ze baltsten zelfs wat. Zeer fraaie dieren en behoorlijk anders dan degene op Borneo (en een long overdue split wat mij betreft).

Langs het pad was het verder behoorlijk stil. We zagen wat babblers en een mooi paartje Buff-necked Woodpecker, wat Greater Racket-tailed Drongo's en Raffles' Malkoha's. Ook zat er een Rufous-chested Flycatcher, eigenlijk vlak achter onze lodge. Het was weer even wennen aan het tropisch laagland vogelen. Zweten, zweten en nog eens zweten.

Na 18:00 waren we weer bij de fruitboom en op dat moment gingen de green pigeons helemaal los. Met name Thick-billed, maar ook wat Littles. De Green Broadbill was nog steeds aanwezig. Uiteindelijk kwam er een fraaie Greater Coucal langs en ook bezocht een mooie Chestnut-breasted Malkoha het terrein (ging zelfs even flycatcheren!). Inmiddels was het tijd om te gaan eten. Op weg naar voedsel zag ik een Wild Zwijn over het terrein scharrelen. Dit bleek een gewoon verschijnsel. Overigens zien de Thai-Malay Peninsula Wilde Zwijnen er totaal anders uit en is een splitje onontkoombaar.

We staken de rivier over en aten simpel maar lekker en voor weinig. We sloegen veel water in. Op de terugweg zagen we net wat groepjes mensen vertrekken die op 'jungletrekking' gingen. Ze liepen ons maar in de weg, maar op deze wijze kregen we wel een slapende Rufous-tailed Tailorbird aangewezen. Ik hoop niet dat ze mij op eenzelfde wijze met de zaklamp omver schijnen als ik straks lig te maffen. Dan zal er wat zwaaien!

Zaterdag 12 juni

De wekker ging om 5:30 uur. Instant noodles, instant coffee, instant walging. We liepen het Jenut Muda trail. Het duurde even voordat we de eerste vogels konden ontwaren in de ochtendschemering. We hoorden er des te meer en, in tegenstelling tot in de bergen, konden we hier direct veel beesten op basis van zang een naam toekennen.

Een Black-capped Babbler wandelde al schreeuwend langs. Een briljante soort. We zagen een mooie rufous morph Asian Paradise Flycatcher. Een Rufous-backed Kingfisher schoot een nestholte in en schoot er niet veel later even hard weer uit. Langs de rivier bij Lubok Simpon zagen we een Blue-banded Kingfisher voorbij jakkeren.

Toen we het Jenut Muda trail zelf op liepen hoorden we van zeer dichtbij de alternatieve roep van Great Argus (een cadens van *kau* noten die door beide geslachten geuit wordt), maar hierna bleef het stil. We kwamen een zeer coöperatieve Black Magpie tegen. De vogel zat uitbundig te zingen. Wat een bizarre geluiden maken die beesten toch. Telkens wanneer 'ie het rare "mwew" produceerde hing het beest helemaal naar voren op z'n tak.

Banded Pitta's waren weinig vocaal en we moesten het met een paar verre noten roep en zang doen. Tapen haalde niets uit. Het kwam aanvankelijk allemaal wat stil op ons over op het Jenut Muda trail. Wel hoorden we regelmatig Great Argus roepen. En één daarvan klonk steeds dichterbij naarmate we het pad verder afliepen. Dat begon spannend te worden. Het werd ons langzamerhand duidelijk dat deze vogel het pad zelf binnen zijn territorium moest hebben liggen. We begonnen steeds harder te lopen!

Het pad begon nu te klimmen. Terwijl we halverwege uithijgden hoorden we de fazant plots van vlakbij. Sjit! In dubbele draf naar boven! Het duurde niet lang of ik liep een bocht om en zag het beest ineens midden op het pad staan. Hij bleef gewoon staan terwijl ik m'n kijker aan m'n ogen zette. De afstand zal een meter of tien geweest zijn. Het zweet gutste van alle kanten van me af. M'n kijker besloeg contant bij al dat uitdampen. Met een theedoek probeerde ik m'n gezicht te ontvochtigen en een stukje natuurzeem maakte overuren om m'n lenzen te boenen.

De fazant had ons wel degelijk door, maar was weinig onder de indruk van onze aanwezigheid. Wij des te meer van die van hem. Wat een enorm apparaat, het gaat echt richting pauw, met even goed een megastaart. De vogel stapte parmant rond, schudde wat met z'n veren, sprong wat heen en weer en fatsoeneerde zijn dansplaats. Bij tijd en wijle zette hij een enorme keel op en galmde een snoeihard "WOW-WOW" door het woud.

Zo konden we de fazant geruime tijd zijn ding zien doen. Na een tijdje had het beest het wel weer even gezien en stapte van het pad af het bos in. Snel al m'n bekking op de grond gegooid en m'n shirt uitgetrokken. Muggen grepen hun kans direct waar, dus snel wat extra DEET opgesmeerd.

Al uitrustend, zittend op een mooie steen, kwamen we er achter dat er een fruitboom recht boven de baltsplaats van de Argus stond. Hoewel moeilijk te overzien zagen we al snel Grey-bellied Bulbul en hoorden we Finsch's. Green Broadbill kwam ook even langs en meer van dat. Plots begon er vlakbij een Rail-babbler te fluiten: sodekneiters! De iPod werd optimaal benut. We speelden onze Rail-babbler opname af en werden al snel doelwit van een fluitconcert. De vogel had duidelijk interesse en kwam naderbij. Hij gunde ons zelfs de gelegenheid om naar een wat tactischere locatie te verplaatsen. Nu konden we alleen maar afwachten.

Na iets van een kwartier of een half uur of drie weken, tijd vergeet je op zo'n moment, was er beweging in de vegetatie te ontwaren. Was het de vogel, een deel van de vogel, of een schaduw van de vogel? Of de schaduw van een deel van de vogel? Aangezien ik de iPod handmatig moest bedienen (want dat kloteding vertoonde kuren) had ik m'n handen vol en kon ik niet snel genoeg reageren. Pieterse zag vervolgens iets van een staart. Daar bewoog weer wat. Kijker erop: bam, een knallende Rail-babbler in het vizier! Een fractie van een seconde.

Kort hierop besloot de vogel de andere kant op te lopen. Nu kon ik 'm echt volgen. Een kastanje/oranjebruin, langgerekt beest, met lange staart, snavel en poten en een kippige manier van lopen. Een opvallend okergeel voorhoofd, een brede, zwarte oogstreep/masker doorlopend tot in de nek en aan de bovenkant begrensd door een opvallende, dikke, witte wenkbrauw. Ook de paarsblauwige naakte huid onder de oogstreep was kort te zien. Wat een bruto beest!

De vogel bleef doorpiepen, maar kwam niet terug. We stonden nog wel een half uur ofzo te wachten. De Argus stond ondertussen in de bosjes te stampvoeten. Hij zal het niet op prijs gesteld hebben dat we z'n dansplaats al die tijd in bezet hielden. We besloten door te lopen, het was tenslotte al na twaalven.

De bocht omlopend zag ik nog net iets de bosjes in sluipen dat tokkende geluidjes produceerde. Was dat de Rail-babbler weer? Verdomd, het beest liep daar gewoon te skulken vlak naast het pad! De vogel liep van ons af, maar wel op z'n dooie gemakje en was goed te bekijken, zij het door de vegetatie heen. Hij liep zo een tijdje rond met een spinnetje in z'n snavel. Hij zou waarschijnlijk het pad over gaan steken.

Plots werden we aangevlogen door een driftige White-rumped Shama. Opzouten beest, niet nu! Ja hoor, precies op dit moment bleek de Rail-babbler met de oversteek begonnen te zijn. Zo zagen we 'm dus alleen toen 'ie al bijna aan de overkant was. Gloeiende hoerenshama!

De Rail-babbler bleef nog lang van vlakbij zingen. Bizar hoe lastig zo'n beest te pinpointen is aan de hand van zijn zang. Hij zat goed verstopt en we zagen 'm dan ook niet meer terug. We hadden uiteindelijk de hele ochtend gedaan over iets van twee kilometer en berekenden dat dezelfde weg terugnemen nog het snelste zou zijn. Het was teringwarm, we waren doorweekt, ons water begon op te raken en we leden aan knagende honger. Het was genoeg geweest voor deze ochtend, de buit was binnen.

Teruglopend kwamen we een klein slangetje en een groepje Maroon-breasted Philentoma's tegen. We lunchten bij het restaurant van het resort. Het duurde een eeuwigheid tot we voedsel voorgeschoteld kregen. Inmiddels zat er nu ook een mannetje Green Broadbill in de fruiting tree. In de lodge alle doorweekte kleren uitgedaan en te drogen gelegd. Hop onder de douche, zo koelde ik tenminste af.

Na wat suffen verplaatsten we ons naar de overkant van de rivier. We regelden een night drive voor vanavond en kochten een enorme hoeveelheid drinken. De rest van de middag / vroege avond heb ik bij de fruitboom gepend. Met het scoopje erbij. Veel dingen leuk gezien zo. M'n camera weigerde helaas dienst, dus veel plaatjes heb ik niet kunnen maken. Een zwijn en de twee Crested Firebacks hadden de boom ook gevonden. Er vloog zelfs een Emerald Dove onder vandaan.

We aten bij het LBK restaurant en vertrokken van hier voor de nightdrive door een aan het bos grenzende oliepalm-plantage. Deze was niet onaardig. Helaas zagen we Buffy Fish-Owl en Leopard Cat alleen wegschieten. Twee slapende Smyrna IJsvogels en een Common Palm Civet lieten zich echter beduidend beter zien. Laat terug en gaarheid.

Zondag 13 juni

Vanmorgen dezelfde route gelopen als gisteren, met totaal ander resultaat. Aziatisch regenwoud vogelen is echt iets apart. Het kan heel rustig zijn maar als je dan wat tegen komt...

Langs de rivier bij het Simpon strandje zat een Malaysian Blue Flycatcher. De Great Slaty's, die we gisteren al hoorden maar niet konden zien, waren bijzonder vocaal en zaten duidelijk dichtbij. Het lukte vandaag dan ook om er een paar te zien te krijgen. Wat een bakken. De groep bevond zich voornamelijk aan het zicht onttrokken, maar een overzichtelijke boom lang Jenut Muda en een beetje geduld boden uitkomst. We konden ons vermaken met een paartje Rufous-winged Philentoma, waarvan het mannetje van de blue morph was.

Inmiddels hoorden we Large Wren-Babbler in de verte. Ik stalkte dit beest, toen plots een Malayan Peacock-Pheasant dichtbij begon te zingen en te roepen. Die had prioriteit, dus hop, achter de pauwfazant aan. Het duurde iets van anderhalf uur. We speelden het geluid en de fazant reageerde wel, maar kwam niet dichtbij genoeg.

Uiteindelijk liepen we een stuk van het pad af. Geregeld hoorden we de fazant. Ik zag iets bewegen in de vegetatie. Het bleek echter een kleinere, grauwe coucal die op de bosbodem aan het foerageren was: Short-toed Coucal! De coucal zat diep verscholen in de vegetatie en was maar kort in beeld. Heel zacht hoorden we de vogel nog zingen. Afgaande op zijn vocalisaties moest de fazant inmiddels echt dichtbij zitten. Ik keek met m'n kijker diep de vegetatie in, half speurend naar de coucal, half hopen op de fazant. Plots had ik rode orbital skin in beeld. Er bleek een pauwfazant aan vast te zitten! Heel stiekem bewoog de vogel zich langs ons. Ik kon 'm mooi volgen alvorens 'ie weer door de vegetatie verzwolgen werd.

We liepen naar Argus dansplaats / fruiting tree / Rail-babbler territorium, maar hier was het niet veel soeps. Teruglopend zag ik een mooi vrouwtje Chestnut-naped Forktail.

Bijna aan het begin van het Jenut Muda trail begon een Banded Pitta fanatiek te roepen. De tape ging aan. De Pitta riep wel terug, maar leek zich van de geluidsbron af te bewegen. Ik zette de achtervolging in. De vogel zat duidelijk dichtbij en leek zich richting pad te begeven. Ik liep heuvelopwaarts toen ik de vogel ineens het pad op zag hopen. Het beest was reteschuw en ondanks de afstand zette hij het op een vliegen. Dat Pieterse, in tegenstelling tot ik, zich niet in Pitta-modus voortbewoog, hielp ook niet mee. Hoewel kort, kon ik de vogel gelukkig wel mooi zien. Banded Pitta is echt onbeschrijflijk mooi, dus laat ik het maar niet eens proberen.

Ondertussen hoorden we, zoals de vorige keren dat we langs dit stuk pad liepen, Striped Wren-Babbler zingen. Dit baasje reageerde bijzonder driftig op geluid, maar was vreselijk moeilijk in de kijker te krijgen. Als een bezetene cirkelde hij om ons heen, af en toe kort landend, meestal uit zicht. Slechts één keer kon ik 'm een fractie van een seconde zien zitten. Echt een heerlijke babbler is het, ik denk wel m'n favoriete. Het was tijd om terug te keren naar het resort.

Bij de campsite at een geringde Crested Fireback bij mensen uit de hand (bij het ontbijt kwam deze vogel zelfs het restaurant inlopen zo vertelde Pieterse me later). We aten weer gewoon bij het resort. Misschien wat duurder, maar even goed lekker en voornamelijk praktisch.

We liepen terug langs de fruiting tree. Hier was het nog steeds bal. Een eureka moment toen Pieterse zei "Ik zie een flowerpecker met een yellow vent... Is dat niet Yellow-vented Flowerpecker?" Nou dat was 'm! Een fraai rakkertje dat ons voorheen steeds ontglipt was. Eveneens feest toen er een Scaly-breasted Bulbul langs kwam. Maar wegens brakheidsverschijnselen moest ik de fruitboom nu toch echt even links laten liggen.

Alle natte kleren afgeworpen en onder de douche gedoken. Dat was nodig. Hierna vulde ik al het moois van vanochtend in op de checklist en las ik snel de relevante stukken uit de tripreports van Remco (H.) en Vincent (v.d. S.) nog eens door.

Inmiddels begon de fruitboom weer te jeuken. Ik greep snel een verse set kleren en m'n telescoop. De frugivoren gingen nu helemaal los. Er zaten lekker veel bubluls en ik kon nu eindelijk ook Puff-backed mooi bekijken. Verder kon ik Yellow-crowned Barbet, Blue-crowned Hanging-Parrot en Green Broadbill fantastisch zien. Grey-cheeked Bulbul en Gold-whiskered Barbet hadden we nog niet eerder in de boom waargenomen. Ook Jungle Myna kwam langs. Dat is een native soort, in tegenstelling tot de White-vented Myna die we geregeld elders zagen.

Tijdens het scannen gebeurde waar ik stiekem al op hoopte: plots zat er een Jambu Fruit Dove in beeld! Het was een wijfje. Wat een enorm fraai duifje! Snel Pieterse verwittigd via walkietalkie en Tim, een Engelse in Australie wonende vogelaar die net vijf minuten geleden in het park was aangekomen en direct onder de overweldigende fruiting tree was komen staan, op het hart gedrukt dat dit echt een goede soort was en dat hij alle andere soorten even moest laten zitten voor nu. Wat een genot, deze fruitboom.

Er kwamen inmiddels ook Langstaarmakaken meesnoepen. Ik liep even over het terrein in de hoop op Black-thighed Falconet. Dat was succesvol. Al snel zag ik er één in een kale boom zitten. Hoewel het licht naadje was, kon ik het baasje best bekijken door de scoop.

Inmiddels begon het te schemeren en nadat we gegeten hadden was het donker. We doken het bos in, gewapend met zaklamp. Dat was niet mis. Al snel zagen we een Mouse Deer langs het pad lopen. Het zal wel Greater geweest zijn, maar ik ken die beesten niet zo goed. We hoorden een Gould's Frogmouth in de verte zingen. Op de terugweg scheen Pieterse op een liaan waar drie vogels schouder aan schouder op bleken te zitten: Crested Jays! Wat een onwijs toffe rakkers. De kuif is werkelijk enorm. Ze zijn hier gitzwart, in tegenstelling tot degenen op Borneo (kastanjebruin).

Na al dit geweld was ik toch wel behoorlijk brak. Maar nog wel even dit relaas opgenoteerd. Nu moet ik toch echt gaan maffen. Nog wel even The Smiths afluisteren.

Maandag 14 juni

Vandaag weer dezelfde routine, want die bevat ons wel. Taman Negara is een immens stuk laagland regenwoud. Er lopen verschillende paden vanaf de headquarters bij Kuala Tahan het gebied in en eventueel kan je enorme afstanden afleggen. Wij lopen echter serieus maar iets van twee kilometer heen en terug om te vogelen en daar doen we dan een halve dag over.

Aan het Lubok Simpon strandje zagen we vanochtend een fraai mannetje Blue-banded Kingfisher en konden we, geholpen door discreet tapen, een mannetje Tickell's Blue Flycatcher goed bestuderen. Ook zagen we eindelijk de eerste hornbill, een van ons af vliegende Wreathed.

Het Jenut Muda trail begon rustig. Hoewel we vrij vlot een fraai mannetje Red-naped Trogon zagen moesten we het verder slechts met wat mild vocaliserende Banded Pitta's en pauwfazanten doen totdat we bij het tweede stroompje aankwamen. Hier zongen een tweede Striped Wren-Babbler en, in de verte, een Garnet Pitta. De pitta lieten we zitten, dat leek kansloos en we wilden onze tijd in de nog ontbrekende Large Wren-Babbler steken.

Met hetzelfde slakkengangetje waarmee we gekomen waren liepen we dezelfde weg weer terug. We kwamen Tim tegen (de gast die gisteren bij de fruitboom met zijn neus in de Jambu Fruit Dove boter viel). Bij het eerste stroompje bleven we een tijdje staan om waarnemingen en locaties door te spreken. We vertelden Tim, die nog niet eerder in deze regionen had gevogeld, wat de verschillende geluiden waren die we op dat moment hoorden. Hier rustig afwachten bleek een goede strategie, want als snel dook er een prachtige Chestnut-rumped Babbler in de stroom om een bad te nemen.

Ineens hoorde ik heel zachtjes een Cinnamon-rumped Trogon zingen. Voor de zekerheid checkte ik het even op de iPod. Als een bus, applaus voor mezelf. Om een of andere reden dacht ik dat tapen zelf hopeloos zou zijn dus stak de iPod weer in m'n zak. En er waren andere vogels om op te letten. Na een minuut of wat viel er plots een vrouwtje Cinnamon-rumped Trogon in om vervolgens diep in de vegetatie naar ons te gluren! Fucking hell, die reageerde goed zeg! Het was echt niet m'n bedoeling geweest om te tapen toen ik het geluid ter referentie afspeelde.

Nadat ze alweer een tijdje geleden vervlogen was, maar wij nog bij het stroompje stonden te staan, hoorden we de trogon weer zingen. Weer heel zacht speelde ik eenmaal het geluid af. Geen reactie leek het. Ondertussen moesten we weer naar andere vogels kijken. Zo stonden we weer een tijdje af te wachten toen ik heel zachtjes een klaaglijk geluidje hoorde. Het had wel wat trogon-achtigs. Ik scande diep de vegetatie in en verhip, daar was een felrode vlek te ontwaren. Kijker er op: pats, een mannetje Cinnamon-rumped! Kort hierop vervloog de vogel om er vervolgens perfect voor te gaan zitten. Perfecte beelden van de veruit moeilijkste trogon in het gebied!

Nu hoorden we bij hetzelfde beekje toch wel van heel dichtbij Great Slaty. Verwachtende dat ze hoog en dus verscholen achter het bladerdak zouden zitten werd ik er niet echt enthousiast van. Toen we echter een piepende Rufous-backed Kingfisher gingen zoeken zag ik de spechten ineens op ooghoogte langs het stroompje zitten! Nu kan ik hier wel uitgebreid uit gaan wijden hoe vet deze waarneming was, maar toen we hierna het pad verder afliepen kwamen we dezelfde spechten nog eens tegen en ditmaal konden we ze helemaal belachelijk goed zien. Wat een gigantische apparaten. Ik keek expres ook af en toe zonder kijker om de enorme afmeting goed te kunnen waarderen. De wind ruiste hornbill-achtig door hun vleugels als ze vervlogen. Uit hoeveel individuen de groep bestond weet ik niet, maar ik zag in ieder geval zowel man als vrouw. Ze waren flink op de bomen aan het rammen en lepelden voedsel naar binnen met hun lange tongen. Superstrak.

Aan het begin van het pad zat een paartje Red-bearded Bee-eater met minimaal één jong. Het juveniel liet zich aardig bekijken, terwijl de ouders wat meer moeite vergden. Maar juist zo'n jonkie had ik nog nooit eerder gezien. Ook leuk: er dook hier een juveniele Drongo Cuckoo op. Die soort had ik eveneens nooit eerder in dat kostuum gezien. Alsof dit allemaal nog niet mooi genoeg was kwam er ook nog eens een Black-and-red Broadbill stel langs met twee jongen. Wat een activiteit en dat ruim na het middaguur!

Langs het rivierpad, op het bruggetje, kwam de nestelende Rufous-backed Kingfisher een spin naar zijn kuikens brengen. Hij lande op een tak nabij het nesthol en we konden 'm prachtig zien.

Snel even afgekoeld in de lodge en toen op naar de fruitboom. Toen ik hier aankwam vertelde Tim dat hij hier zojuist een mannetje Jambu Fruit Dove had gezien. Shit de tering, net te laat! Wel kon ik het vrouwtje echt fantastisch zien deze middag.

Het was weer vermakelijk. Yellow-bellied Bulbul was de 30e fruitboomsoort. (Waarbij we strikt alleen de frugivoren telden, dus geen toevallig buurtende Oriental Magpie Robins enzo). We konden weer allerlei soorten perfect bekijken. De Scaly-breasted Bulbul was niet alleen maar had één of meerdere maatjes meegenomen. Er kwam zelfs een heuse nieuwe soort voor me langs: Crimson-breasted Flowerpecker (om fruit te snoepen, dus soort 31). Wederom een flowerpecker die me eerder altijd ontglipt was. Hoezee!

Nog even spektakel toen een Crested Goshawk met een flinke klap een duif uit de lucht greep. Helaas verdween het beest hierop diep de bosjes in. Twee Greater Racket-tailed Drongo's maakte hierop een flink kabaal.

Inmiddels was ik afgepeigerd. Een nachtwandeling zag ik niet meer zitten. Nog even geïnternet na het eten. Oei, wat ben ik uitgeput. Morgen de laatste volle dag. Die staat in het teken van Large Wren Babbler.

Dinsdag 15 juni

Goed, de Large Wren-Babbler: wat een slet. In het allereerste licht (na wel al een Crested Jay bij het bruggetje gezien te hebben), net toen ik Lubok Simpon in wilde steken, hoorde ik er één zingen. Ik racete het Jenut Muda trail op en kwam bezweet boven aan. Helaas kwam ik op deze wijze niet daadwerkelijk dichterbij de vogel, zoals ik gehoopt had. Tapen haalde eveneens niets uit. Uiteindelijk werd het stil. Dit laatste gat op de lijst bleef. Ik weet niet wat het is met die *Turdinus* babblers. Neef Marbled bij Fraser's Hill en vorig jaar de Black-throated te Danum: we horen ze wel maar zien ze maar niet. Het zijn een stelletje Nazi's.

Het ging allemaal traag vanochtend. Ik liet blijkbaar een Crested Fireback ernstig schrikken. Al van grote afstand zette deze het op een lopen. Even later kwam ik echter weer een buitengewoon coöperatief exemplaar tegen.

Bij de tweede stroom gleeed ik uit een poel in. Natuurlijk viel op onverklaarbare wijze precies m'n boxje uit m'n rugtas en ging kopje onder. Nog drie keer terug de poel inglijden betekende dat ik het apparaat ook niet snel van de verdrinkingsdood kon redden. Na afdrogen kwam er toch nog geluid uit, zij het gepaard gaande met veel geruis. Maar toen gaf m'n iPod ook nog eens de geest. Kort daarop riep er een Banded Pitta van dichtbij... Hel. Vogels weigerden mee te werken en van veel beesten zag ik slechts glimpen.

Gelukkig kwam er uiteindelijk verandering in deze killing spree van pech toen ik activiteit ontwaarde bij een, zo bleek, fruitdragend boompje. Ik zag een barbet bewegen en zette de kijker op: Golden-whiskered. Toen bleek daar doodleuk een glorieus mannetje Jambu Fruit Dove naast te zitten! Een buitengewoon fraaie creatie, dat heeft de here God toch even mooi gedaan. Het diertje vervloog een stukje om er alleen maar mooier bij te gaan zitten, alvorens even later het bos in te verdwijnen. Hetzelfde boompje leverde ook nog twee Grey-bellied Bultuls op.

Ik liep iets verder toen er ineens van redelijk diep in het bos een hoender in grote paniek en met veel geschreeuw opvloog. Wat een aansteller zeg. Het kan alleen maar een Malayan Peacock-Pheasant zijn geweest. Even verder denderde er een pauwfazant vlak voor me weg vanonder een berg vegetatie nabij een clearing. Ik zag het beest slechts met het blote oog wegrennen. Dit begon vervelend te worden.

Overigens zaten de Great Slaty's weer bij de boom waar we ze het eerst zagen twee dagen terug. Ik telde er nu vijf in die boom zelf en hoorde een zesde roepen.

Teruglopend langs het rivierpad hoorde ik iets over de bosbodem scurryen. Ik zag een staartloos wezentje wegrennen. Ik kreeg het in de kijker, het bleek een Red-legged Crake. Een totale verassing! Het dingetje deed enorm sneaky maar ik zag 'm al met al best aardig.

Bij de fruiting tree zag ik verder geen gekke dingen meer, maar er hing nog wel een mooie Rufous-bellied Eagle rond op het resort terrein. s Avonds mochten we gratis van het buffet gebruik maken. Wat een service.

Na het eten ging ik er alleen op uit. Ik liep langs het rivierpad tot aan het bruggetje maar kwam niet verder dan een aan een tak hangende hoefijzerneusachtige vleermuis. Bij de campsite zaten een vrouwtje en een mannetje Crested Fireback hoog in de bomen. Op het resort terrein zat een mooie Buffy Fish-Owl. Die zag er adult uit, maar piepte bedelend als een jong. Op onze chalet zag ik eindelijk de tokeh-achtige gekko die we al regelmatig hadden horen roepen. Echt een enorme lap! Twee kleinere typen gekko (subadulten of andere soort?), nog steeds behoorlijk aan de maat, trokken touw met een grote sprinkhaan.

Woensdag 16 juni

Het gratis buffet van gisteravond wreekte zich. De WC moest er aan geloven en de hele dag was ik mild beroerd. Nog even een uurtje ofzo op het terrein van het resort gevogeld. Geen gekke dingen, maar wel mooie beelden. Overigens leverde de fruitboom uiteindelijk 33 soorten op, met als laatste toevoeging Greater Green Leafbird en Grey-bellied Bulbul (ik zag beide vandaag pas, Sander en Tim hadden ze gisteren al). Taman Negara is echt heel goed voor ons geweest en we hebben er maar relatief weinig tijd besteed eigenlijk.

Rond 10:00 uur stond Sun klaar en gingen we op weg naar Kuala Selangor, waar we zo'n vijf uur later aankwamen. We dumpden onze spullen in ons hotel. Alhier hamerde reeds een Coppersmith Barbet.

Sun dropte ons vervolgens bij Bukit Melawati. Deze kleine heuvel vormt een toeristische trekpleister omdat er echt kuddes van honderden apen huizen. Zowel Langstaartmakaak als Silvered Langur eten hier uit je hand, mits je daar wat voedsel in hebt. Wij kwamen er echter om twee barbetsoorten op te rollen. In een uurtje of twee tikten we onze targets binnen: Coppersmith Barbet en Lineated Barbet. Die eerste is vanzelfsprekend een prachtige barbet maar die laatste is eigenlijk ook helemaal niet lelijk. We liepen terug naar het hotel en zagen onderweg een vrouwtje Laced Woodpecker.

In de schemer liepen we gewapend met zaklamp over het terrein. We hoorden al snel Large-tailed Nightjar en konden een glimp van een langsvliegende vogel opvangen. Na eerst gegeten te hebben vond ik een uiterst coöperatieve vogel op een hekje onder een lantaarnpaal. Ik kon gewoon terug naar de kamer lopen om m'n scoop op te halen om daar vervolgens de nachtzwaluw helemaal goed mee te bekijken. Het beest hawkte af en toe wat vanaf z'n post en zat verder lekker te zingen. Gaaf. Grote staart inderdaad.

Donderdag 17 juni

Vanochtend naar het mangrove-gebied te Kuala Selangor gegaan. Aangezien er zo vroeg geen taxi reed moesten we lopen. Een bizarre ervaring was een Crested Serpent Eagle die vlak naast me in de berm bleek te zitten en aldaar een kikker had gevangen. De vogel vervloog naar een boompje en ging daar zitten roepen. Even verder zat een opzichtige Asian Koel in een boom.

Uiteindelijk kwamen we naar mijn smaak een half uur te laat in de mangroven aan. Al snel zag ik twee losse mannetjes Laced Woodpecker (en later vandaag nog een paartje). Verbazend hoe talrijk die spechtjes zijn en hoe goed ze meewerken. Even verder zat een paartje Common Goldenbacks. Die voelde als nieuwe soort aan, aangezien ik die alleen maar slecht gezien had voorheen (Java).

Ook de Mangrove Whistler kwamen we vrij rap tegen. Andere mangrovespecialisten als Common Iora (hier met zwarte kap), Oriental White-eye (zal een complex van soorten zijn, dus dit is vast geen echte 'Oriental', wat een echte 'Oriental' ook maar mag zijn), Sunda Woodpecker en Koolmees (!) tikten we snel binnen. Rusty-breasted Cuckoo liet zich helaas slechts horen (zou nog nieuw zijn), maar Little Bronze Cuckoo liet zich scopen. Moddervette slijkspringers, gepen en een fraai gebied.

Die vuile vliegenvanger wilde echter niet lukken. De boardwalk heen en terug gelopen, maar niks. Ze zongen niet en random tapen ontlokte ook geen reactie; Mangrove Blue Flycatcher gedipt, dat pestvogeltje moet later dan maar eens. Een troostprijs van jewelste kwam in de vorm van een prachtig paartje Greater Goldenback dat praktisch op de grond op mangrovestammen aan het kloppen was. Gezegd moet worden dat de pet van het vrouwtje zo mooi afgewerkt is met ronde witte stippen dat het wel een badmuts lijkt.

We waren rond 11:00 uur weer terug bij de ingang, waar Sun al stond te wachten. We kochten nog even een toegangskaartje achteraf (vanochtend was de counter nog gesloten) en reden naar het hotel. Terwijl we op Pieterse stonden te wachten konden we van een zeer coöperatief vrouwtje Common Goldenback genieten.

We aten een Baramundi langs de rivier en reden naar ons vervolghotel nabij Kuala Lumpur International Airport. We namen afscheid van Sun en niksten de rest van de dag een beetje in de rondte.

Vrijdag 18 juni

Vanochtend zeer vroeg op. Om 5:30 de shuttlebus naar het vliegveld genomen, waar we om 7:30 uur naar Kota Kinabalu vertrokken voor een bliksembezoek aan Borneo. Met veel plezier een bladzijde of wat uit *The Beak Of The Finch* gelezen, totdat brakheid daar een stokje voor stak. *The Smiths*, *Radiohead*, *R.E.M.*, etc., konden me nog wat minder vergend vertier bieden.

Rond 10:30 uur waren we geland, rond 11:00 hadden we een taxi gefixt en rond 13:00 uur waren we te Poring Hot Springs. We loosden de bagage en waren inmiddels uitgehongerd. Het was erg druk in het restaurant van de Round Inn, dus het duurde erg lang voor we voedsel voorgeschoteld kregen.

Veel te laat kon ik gaan scouten voor fruiting trees. Jezus wat was het zweten geblazen. De temperatuur was niet zozeer het probleem, maar het is zo'n fucking stijl pad. Bij de bat cave hoorde ik een vreemd, Cinnamon-rumped Trogon achtig geluid. Ik liet dit beest echter voor wat het was en stapte stevig door.

Ik herkende de route nog redelijk van vorig jaar en stond even stil bij een liaan waar ik vorig jaar een foto van had gemaakt. Dit keer stond 'ie in bloei.

Ik zag twee trogons langs sjezen. Ik keed door m'n kijker en die besloeg. Poetsen en weer kijken: trogons weg. Hel en verdoemenis. Maar volgens mij waren het Red-naped.

Plots zag ik een Malay Weasel vlak langs me hobbelen. Het diertje had me niet echt in de gaten in eerste instantie. Toen ik muisstil m'n kijker naar m'n ogen bracht kreeg 'ie me door en bleef even stil staan om me guitig aan te kijken. M'n aanwezigheid leek het diertje alsnog niks te deren. Dit kan op niet veel meer dan een meter of drie zijn geweest! Echt een hele rare marter, een enorme bossige staart en de kleur is een bizar oranjewitgeel. Na een korte blik hobbelde het beestje weer verder. Misschien rook 'ie me nu?

Ik liep weer stug door en besteedde weinig aandacht aan alle vliegenvangerzangetjes die ik hoorde. Ik dacht wel dat enkele daarvan aan Grey-chested Jungle Flycatcher moesten toebehoren en even later zag ik daar een paartje van zitten. Later die zangetjes eventueel beter checken, nu had ik een missie.

Bij de 3100 meter marker had ik beet, daar stond een besdragend boompje. Een clubje jonge eekhoorns (vraag me niet welke soort, maar klein en met witte oortjes en oogschaduw) gleed langs over een bamboestam. Een Whitehead's Pygmy Squirrel kroop vlak voor me via een tak omhoog en keek me glazig aan. Een witte vorm Asian Paradise Vliegenvanger vloog langs.

Het begon inmiddels wel erg schemerig te worden en ik moest nog een heel eind teruglopen over het lastige pad. Dit deed ik in galop. Onderweg lukte het me bijna een kikker te vangen. Bijna, want die rakkers weten hier wel enorm goed gebruik te maken van hun springpoten.

Ik was werkelijk doorweekt toen ik beneden aankwam. Ik probeerde m'n kleren een beetje op te hangen in ons voor dit doel eigenlijk veel te kleine kamertje. Er bleek een verstekeling m'n broek ingekropen te zijn: een tiger leech had zijn tanden in m'n dijbeen gezet. Geen slim idee, want niet veel later dreef er een verkoold bloezuigerlijkje in de WC.

Ik nam een zeer nodige douche. We sloegen wat water in en snacks die als ontbijt moesten fungeren. Vervolgens verplaatsten we ons naar het restaurant. Tijdens de wederom goede maaltijd, waarbij ook het nodige bier geconsumeerd werd, werden we verrast door een enorme kever die de boel op stelten kwam zetten. Het beest suisde naar binnen, begon om de lamp te spinnen en stortte vervolgens ter aarde. Ik weet niet hoe deze kever heet, maar ik herkende hem van één van de David Attenborough series. Spektakel!

Nu lig ik op bed en ruik heel smerige kleren. Morgen naar de fruitboom!

Zaterdag 19 juni

Het bleek toch eerder licht te worden dan we hadden ingeschat. Toen ik iets voor 6:30 uur wegliep was het al een tijdje vogelbaar licht. Direct aan het begin van het pad had ik werkelijk fantastische Crested Jays. Een megasoort en eigenlijk nog het nauwste verwant aan de klauwieren. Ik zeg: eigen familie! Eén van de vogels sloopte een palmsblad en peurde hier een enorme larve uit. Er zat minimaal één jonkie bij, waarvan de kuif nog een stuk korter was dan bij een adult.

Ook in de ochtend was het gewoon zweten geblazen. Bij de bat cave hoorde ik het trogon geluid weer. Ik wilde het dit keer gaan checken en liep er op af. Ik was bijna bij de bron toen er ineens van de andere kant van het pad iets van vlakbij wegzoefde dat even verderop weer landde: een wijfje Rufous-collared Kingfisher! Geinig, maar eerst die trogon checken. Deze vervloog een stukje en door tig lagen vegetatie heen kon ik voldoende stukjes van het beest zien om de ID te clinchen: een vrouwtje Diard's.

Nabij een clearing hoorde ik een specht een boom klopp geven. Natuurlijk net toen ik zicht op de dooie boom kreeg schoot de specht weg, maar het beest landde gelukkig even verderop: een vrouwtje Orange-backed. Hier bleek ook een besdragend boompje te staan waarin drie Scaly-breasted Bulbuls zaten. Ik voelde me inmiddels behoorlijk beroerd en moest even een stukje bosbodem bevuilen. Fraai was het niet, maar ik kon opgelucht verder. Bij een open stukje zaten wat leuke rakkers in een boom: Raffles' Malkoha, Buff-rumped woodpecker, reden om even stil te blijven staan.

Plots begon er werkelijk vlak naast m'n hoofd een White-necked Babbler te zingen. Sodeju! Het beest had werkelijk een enorme kloteplek uitgezocht. Nul overzicht wegens een dik bladerdek en met de felle zon er op kon ik al helemaal niet naar binnen kijken. Ik wachtte eerst even turend af en pishte wat, maar zonder resultaat. Toen speelde ik heel zachtjes een tapeje. Het beest reageerde hierop door heel rap door de vegetatie heen en weer te schieten. Op dit moment kwam net Pieterse aangelopen. We waren gespannen af aan het wachten toen de vogel uiteindelijk in een relatief open stuk een minuutje stil bleef zitten om terug te zingen. Overigens met een ander type zang dan hij eerst liet horen en wij afspeelden (in plaats van een tjuu-wie-tjuu een iets meertonige zang, die ik inmiddels weer ben vergeten en niet heb opgenomen). We konden de vogel nu erg goed zien. Ondanks dat het donker was onder het bladerdak sprong de witte ketting van vlekjes er mooi uit. Nadat de vogel vervloog lukte het niet meer om 'm in de kijker te krijgen. Maar we waren wel dik tevreden met deze lastige soort.

Pieterse vertelde me vervolgens dat hij zojuist een prachtige Blue-banded Pitta bij de bat cave had gezien. Hel, één van m'n most wanteds! Als ik die nog maar kan inhalen!

We liepen verder naar de fruitboom bij de 3100 meter marker. We bleven hier een tijdje afwachten maar kwamen niet verder dan flowerpeckers, Ochraceous Bulbul en een niet meewerkende barbet. Wel zagen we maar liefst drie Small-toothed Palm Civets door de bomen sprinten. Eerst twee samen en toen volgde nog een losse hetzelfde pad door de kronen. Grote beesten! De laatste wist ik te verleiden om mijn richting in te kijken door squeaky geluidjes te maken.

Na het een tijdje aangezien te hebben besloten we maar in zeer laag tempo terug te lopen. Nog wel even bij de waterval gekeken, alwaar we een fraaie White-crowned Forktail zagen. We kwamen een vrouwtje Bornean Leafbird tegen. Best een goede soort voor hier en juist deze sexe is het meest distinct. Ook zagen we nog een erg fraai slangetje op het pad liggen. Altijd uitkijken bij makke slangen, zulk gedrag kan op giftigheid wijzen. Ik riep de hulp van een takje in om het beestje beter in beeld te krijgen. Het bleek iets van Grabowsky's Reed Snake te zijn ofzo. Giftig? Geen idee.

Bijna bij het 1500 meter sign aangekomen hoorden we ineens Hose's Broadbill zingen. Een zeer stoer geluid dat vast zacht zal zijn (ergo, de vogel moest dichtbij zitten). Spanning! Uitgerend op dit moment kwamen er tientallen luidruchtige kids langsgelopen. Van binnen vloekte ik aanzienlijk. We stonden nog een tijd te posten en hoorden 'm nog wel een paar keer zingen, maar er was niks te zien en tapen haalde niks uit. Toen 'ie al een uur niets meer van zich had laten horen haakte ik maar af. (Pieterse had het al eerder opgegeven). Morgen maar weer gaan posten hier.

Op weg terug kwam ik niks van waarde tegen, totdat ik vlak bij het begin van het pad (en dus vlak voor de megadrukke hot springs) ineens een enorm stuk slangenlichaam over het pad zag liggen, al ware het een boomstam! Ik zag slechts een middenstuk, dus geen kop en geen staart, want die waren of reeds, of nog niet overgestoken. Dit stuk liep dus van berm tot berm en dit moet alleen al twee-drie meter zijn geweest! Het beest lag stil en pas toen ik wat naderbij kwam begon 'ie weg te kruipen. Het duurde wel even voor de staartpunt in beeld kwam! Een niet python van deze afmetingen kan eigenlijk alleen maar een Koningscobra zijn! Balen dat ik de kop nooit gezien heb.

Het was inmiddels behoorlijk laat. Ik kocht water en voedsel zodat ik morgen langer in het bos kan blijven, mocht dat nodig zijn. (Vandaag m'n waterfles verloren waardoor ik te weinig had, heel vervelend.) Ik moest eerst echt even douchen zeg. In de naam van alles wat heilig is! We lunchten rond een uur of 16:00. Ik liep hierna nog even naar het park in de hoop Giant Swiftlet te zien, maar faalde. Tegen m'n principes in tijdens het eten een stuk voetbalwedstrijd gezien: NL-Japan. Wat een saai bedoening zeg.

Zondag 20 juni

Vanochtend rond 6:00 uur gaan lopen. Ook nu al was het al redelijk licht. Net voor de bat cave zag ik iets op redelijke afstand van het pad af schieten. Ik zette m'n kijker aan m'n ogen op en in een fractie van een seconde zag ik een Blue-banded Pitta! Hierna verdween het diertje echter spoorloos. Ik keek het even aan, maar gokte er op dat ik een betere kans zou maken door door te lopen. Een goede keuze, want op precies dezelfde plek waar Pieterse 'm gisteren had bleek de pitta doodleuk rond te scharrelen.

Wat er in eerste instantie uitknalt is de rode buik. Eigenlijk zie je gewoon een aardbeikleurig propje tot je de kijker er op zet. Ik kon de vogel nu fantastisch zien. Hij (of zij) stond meteen met z'n (of 'r) borst naar me toe, zodat ik de borstband goed kon zien. Het beestje bleef korte tussenpozen mooi stil staan, maar hopte verder aardig door. Al snel verdween 'ie een spelonk in.

Ik stond geduldig af te wachten toen ik 'm ineens weer op het pad zag staan (aardbei). De vogel was een stuk door de bat cave gelopen. Nu liep 'ie een stukje naar me toe om vervolgens aan mijn rechterkant het bos in te duiken. Zo kon ik 'm helemaal goed zien. Het blauwe kroontje is echt heel fijn bij Blue-banded. Alsnog licht deze op als een neonlamp. De borstband en wing coverts doen dit eveneens. De kleur van de bovenstaart kon ik niet ontwaren. Die zou net zo blauw moeten zijn, maar als 'ie dezelfde kleur als de bovendelen zou hebben zou ik het ook geloven. De kop is knaloranje, maar het gezicht is iets lichter buffish en de iris is lichtgrijs. Kortom: een juweeltje.

De enige endemische pitta van Borneo die ik nog niet gezien had en veruit de moeilijkste. Dit zou een relatief schuwe en sneaky pitta zijn (en dat zegt nogal wat voor een pitta!). Dit beestje had dat blijkbaar nooit gelezen. Ik heb zelden zo'n coöperatieve pitta meegemaakt. M'n bezoek aan Borneo was bij deze dubbel en dwars geslaagd.

Maar nu de Hose's nog...Ik heb tot na het middaguur heen en weer gelopen, maar zelfs niks gehoord. Balen!

Als nog was het fijn, met een mooi paartje Olive-backed Woodpecker, enkele zeer fraaie Diard's Trogons, een vrouwtje Scarlet-rumped Trogon (het enige wat ik getaped heb vandaag), Crested Jays en Grey-headed Babblers. Ook zag ik Black Giant Squirrel en Lesser Treeshrew goed.

Vlak bij het begin van het bospad kwamen net twee Maleisische meisjes aangelopen toen een hagedis getiteld *Gonocephalus bornensis* zich plots vanuit een boom vlak voor ze op het pad wierp. De meisjes gilden het uit en de hagedis sprintte weer terug een boompje in. Hier bleef het beest rustig zitten en liet zich goed bekijken. Even later nam 'ie weer een sprong en landde op het pad. Hij greep hier een mond vol mieren alvorens weer als een bezetene het bos in te rennen.

Ik boekte de canopy walkway voor morgenochtend, haalde de was op en fixe een taxi. Na de lunch ruste ik wat uit. Ik was tamelijk gaar inmiddels. Ik ging er nog wel even op uit 's avonds om de gierzwaluwen te checken, maar dat leverde niks op.

Maandag 21 juni

Vanochtend om 5:30 uur waren we bij de canopy walkway. Het was weer een vermakelijke vogelsessie. We zagen wat soorten erg mooi, zoals Buff-rumped Woodpecker, Maroon-breasted Philentoma, Erpornis en Large Woodshrike. Ook zagen we wat dingen ruk, zoals Long-billed Spiderhunter. Een mannetje Banded Broadbill liet zich fraai zien. Bij het geeuwen showde dit beest z'n enorme muil. Een erg leuke situatie was een Verditer Flycatcher en een Pale Blue Flycatcher die een beetje met elkaar optrokken.

Toen de eerste schreeuwende toeristen de walkway op liepen hielden we het voor gezien. Ook te Poring hebben we aardig huisgehouden. Maar ik kom er nog wel eens terug voor die Ho Broadbill. We konden nog even ontbijten bij de Round Inn en een beetje suffen totdat lokale taxichauffeur Jones ons oppikte om ons naar Kinabalu NP te brengen. Hier kwamen we een klein uurtje later aan.

We lunchten en liepen het park in. We namen een busje naar de Timpohon Gate en liepen het Bukar Ular trail van boven in. Het was enorm mistig en muisstil. De eerste vogel die we zagen was een Bornean Whistling-Thrush die van het pad af schoot.

De tweede vogel die we tegen het lijf liepen (dit was rond 14:45 uur) hopte eveneens midden op het pad: een Everett's Thrush! Totaal onverwacht! Het beest was best schuw en rende snel voor ons uit, maar was wel perfect te zien voordat 'ie uiteindelijk van het pad af sprong en in de vegetatie oploste.

We liepen de rest van het pad af maar zagen en hoorden praktisch niks. Via de powerstation road liepen we weer omhoog naar de gate. Nog steeds nul activiteit. Opnieuw staken we het Bukit Ular trail in en alweer zagen we als eerste de whistling-thrush.

Verder op het pad vloog er plots een beestje vlak voor m'n voeten op om vervolgens midden op het pad te landen: weer een Everett's Thrush! Dit keer bleef de vogel echter mooi staan (dit was rond 16:30). Sterker nog, hij kwam zelfs naar ons toe gelopen. De vogel bleek net een worm te hebben aangeboord midden op het pad en had geen zin deze op te geven. Op twee meter voor m'n voeten zette de lijster zijn graafwerkzaamheden voort. Zo konden we 'm minuten lang prachtig bekijken. Toen de vogel de worm eenmaal uit de grond gewurmd had hopte hij snel van het pad af en maakte vervolgens korte metten met het organisme. Hierna verdween de lijster in het donkere groen.

Beweging op dezelfde locatie kort hierop bleek veroorzaakt te worden door een Mountain Wren-Babbler. Even verder begon een Bornean Stubtail te zingen. Tapen haalde niets uit. We vervolgden onze wandeling en liepen een stuk van het pad een beetje heen en weer.

Na verloop van tijd begonnen er meerdere Fruithunters te fluiten. Hopeloos met die mist. Terwijl we geconcentreerd op degene die het dichtste bij zat terugliepen bleken er twee Red-breasted Partridges op het pad te staan. Snel renden ze de kant in. Er staken er vervolgens nog zes over. Helaas waren ze maar kort te zien. Van het pad af konden we ze nog wel in het bos zien bewegen, maar kregen geen mooie beelden. In de schemer zagen we nogmaals een Mountain Wren-Babbler langs het pad.

We namen een busje terug en lieten ons bij het Liwagu restaurant afzetten. We aten goed. Het was relatief prijzig, maar we kregen daar wel een uiterst schattige serveerster voor terug. Teruglopend naar het hotel ving ik een kikker. Slaap!

Dinsdag 22 juni

Vanmorgen waren we rond 7:00 uur bij het Mesilau Nature Resort, waar een alternatief pad naar de top loopt (Mesilau trail), dat al wat hoger begint dan het pad dat bij de Timpohon gate start. Er zat niemand bij de ticketcounter dus we liepen maar gewoon door.

Het was erg stil toen we omhoog liepen. Wat Mountain Blackeyes, meer niet. De swiftlets hier zullen Bornean zijn gezien het tintje (hoewel dat meer vaal bruin dan groen leek was het in ieder geval niet paars).

Heel in de verte hoorden we dan eindelijk een Friendly Bush Warbler (één van de dips van vorig jaar). Wel van erg ver, dus daar hadden we niks aan. Een tijdje later hoorden we een tweede individu, maar zelfde verhaal. Op een wat vlakker stuk besloot ik maar random een tapeje te spelen. Met succes, we kregen direct respons. Maar het baasje maakte het ons wel erg moeilijk.

Dat 'ie dichtbij moest zitten was duidelijk, maar we zagen maar niets. We speurden en speurden, zonder ons een goed idee te kunnen vormen van waar we precies moesten kijken. Plots zag ik 'm vlak voor m'n voeten als een muis over de grond kruipen! Maar stil zitten ho maar! Door de kijker zien lukte dan ook niet. De vogel stoof het pad over.

Nadat eerst een horde schreeuwende toeristen was gepasseerd (waarvan ik me altijd afvraag waarom ze in godsnaam zoiets doen als een berg beklimmen, het lijkt ze toch geen fuck te interesseren...) begon het beestje weer te vocaliseren. We speelden het tapeje weer om 'm naderbij te lokken. Weer zag ik 'm plots vlak voor me door de berm rennen. Even lukte het me om 'm een seconde of wat in de kijker te krijgen toen 'ie me nieuwsgierig aankeek. Hierna schoot 'ie weer het pad over en leek het wel gezien te hebben.

Inmiddels was het voor ons tijd om af te taaien. Even bij het Mesilau resort checken leverde nog een mooie Bornean Forktail op, maar verder was het er lauw. We lieten Jones ons bij het Liwagu restaurant afzetten en na wat gegeten te hebben liepen we van hier omhoog. Langs het Mempening trail kwamen we niets noemenswaardig tegen.

Het Bukit Ular trail was vermakelijk. We hoorden een Whitehead's Trogon zingen. Hoewel geen spectaculaire waarneming was hiermee wel het trogonlijstje compleet voor deze trip. We zagen de Short-tailed Green Magpie mooi. Bornean Stubtail (die andere dip van vorig jaar) verdomde het echter weer om zich te laten zien. Ik ben er zelfs een heel stuk voor van het pad gelopen, maar voor nop. Wel zagen we uiteindelijk een erg mooi adult mannetje Fruithunter (en Sander later nog een onvolwassen mannetje). We hoorden nog meer van die rakkers. In de avondschemering zag ik nog een verdacht broadbill-achtig silhouet gulzig fruit naar binnen schrokken. Dat belooft wat voor morgenochtend.

Woensdag 23 juni

Nou, het was maar een saaie bedoening op het Bukit Ular trail vanochtend. Waar het aan lag weet ik niet, maar de activiteit was nul en frugivoren lieten de fruitbomen links liggen. Die achterlijke stompstaart zat zelfs een keer vlak langs het pad, maar was totaal unresponsive to tape. Fruithunter floot slechts heel in de verte. Gelukkig kwam ik eind van de ochtend nog een groepje Bare-headed Laughers tegen dat zich goed liet zien.

Ik nam een taxi terug, die het dubbele van een minibusje rekende, maar me wel direct voor de deur van het hotel dropte. Tijdens de lunch checkten we de keververzameling van één van de jongens die bij D'Villa Rina Ria lodge werkte. Hij was enthousiast over een nieuwe aanwinst die hij net uit de tuin geïst had, want het kleurtje was anders.

Ik stond een beetje te speuren voor Black-sided Flowerpecker toen ik een klein beestje zag rommelen. Nietsvermoedend zette ik m'n kijker er op, groot was mijn verbazing toen bleek dat het een Pygmy White-eye betrof. Ik kon 'm slechts kort maar wel erg goed zien. De flowerpecker tikten we even later in.

Om 13:00 uur vertrokken we met Jones naar Kota Kinabalu, alwaar we rond 15:00 uur voet in onze hotelkamer zette. Zag ik vanuit de auto nog vrij gemakkelijk een stern vliegen (het zou hoe dan ook een nieuwe zijn als ik 'm had kunnen determineren) vanuit het hotel dat over zee uitkeek kwam ik niet verder dan wat reigers. Uitgebreid gedoucht en wat geïnternet. Aan het waterfront gegeten bij de Aesha corner: goede nasi goreng, lekkere saté en een koud biertje erbij. Top. Lariammetje om het af te maken.

Donderdag 24 juni

Vandaag een reisdag. Vanuit KK om 8:00 uur een taxi naar de luchthaven genomen, waarvan we om 10:00 uur naar Singapore vlogen. We hadden een tussenlanding op Kuching en aldaar iets vertraging, waardoor we pas om 14:15 uur te Singapore arriveerden. Op het vliegveld ontmoetten we Andie. Zij doet als MSc student aan de National University of Singapore onderzoek aan apen en ging met ons mee naar Panti om de boel daar te verkennen voor veldwerk potentie.

We namen een taxi naar een taxi standplaats in het centrum waar we over konden stappen in een andere taxi die wel de grens over mocht steken. Al die grensovergang van vandaag (Maleisië-Singapore-Maleisië) betekende dat we een hoop papierwerk moesten invullen. Maar rond 17:00 uur waren we in ons hotel in Kota Tinggi. We aten wat, regelden een taxi voor morgen en dat soort meuk. Slapen en wel onmiddellijk.

Vrijdag 25 juni

De taxi was al laat vanochtend en het kostte ook nog eens bijzonder veel moeite om de taxi-bestuurder duidelijk te maken waar we nou precies heen wilden (de naam Panti Bird Sanctuary zei hem niks). Gelukkig hadden we een routebeschrijving en zo arriveerden we toch nog rond 7:30 te Panti Bird Sanctuary.

Het zat niet echt mee met het weer. Het was regenachtig en er stond een flinke wind. Vogelactiviteit was dan ook bijzonder laag. Wel hoorden we direct Red-crowned Barbet en zagen we Cream-vented Bulbul en Thick-billed Spiderhunter. Ook zagen we eindelijk Checker-throated Woodpecker. Allemaal nieuwe tripsoorten. Hoewel Panti al zijn soorten wel deelt met Taman Negara zie je er toch een heel andere set!

In een fruitboompje overladen met Spectacled en Yellow-eared Spiderhunters zat heel stilletjes een Blue-rumped Parrot te foerageren. Pieterse merkte deze rakker op omdat de papegaai een por kreeg van een buitengewoon territoriale Spectacled Spiderhunter. Ook leverde dit boompje een Red-throated Sunbird op, altijd leuk.

Al snel naderde het tijdstip dat de taxi zou komen om ons voor de lunch naar Kota Tinggi te brengen. Maar we hadden nog niets van de lokale Rail-Babblers vernomen. Aangezien het slechte weer de ochtend enigszins verpest had begon ik te vrezen dat we gingen falen. Ik besloot de lunch over te slaan en de hele dag door te halen. Pieterse en Andie kozen wel voor een bezoek aan Kota Tinggi tussendoor.

Het bleef angstvallig stil. Ik zag wel wat geinigheid als Velvet-fronted Nuthatch en Dark-throated Oriole, maar daar kwamen we niet voor. Toen de rust stevig verstoord werd door een bulldozer die de weg aan kwam harken dook ik een zijpad in.

Hoewel ze totaal niet vocaal waren, wist ik door simpelweg het geluid na te fluiten, reeds ruim na het middaguur, langs dit pad dan toch eindelijk reactie van een Rail-Babbler uit te lokken. Echter, de vogel weigerde naderbij te komen. Toen ik na een half uur fluiten (nou ja, ik was ook even op tapen overgestapt, want ik werd behoorlijk gaar van al dat fluiten) het bos maar in liep, hield de vogel z'n snavel. Kansloos.

Toen ik langzaam terug liep naar de ingang kwam ik eindelijk een Red-crowned Barbet tegen die zich liet zien. Barbets zijn stoer. Hoewel een barbetlijf voornamelijk schutgekleurd is, maken ze met hun gekleurde clownsgezichten wel een fraaie verschijning. Dit was de enige die nog ontbrak deze trip. De hele barbetpagina uit Jeyarasajingam & Pearson is nu compleet en we hebben ze stuk voor stuk goed gezien. Tofheid.

Toen was het 15:30 uur... Inmiddels was het weer gelukkig wel opgeknapt.

Ik floot stug door, bekwaam als een bouwvakker. Vlakbij de start van het Bunker trail floot weer een Rail-Babbler terug in reactie op mijn fluiten. Pieterse en Andie waren net teruggekeerd. De Rail-Babbler kwam een stuk dichterbij maar zat in totaal onoverzichtelijk terrein. Zo waren rallenbabbelaar en ik weer tot een patstelling gekomen. Toen ik er uiteindelijk in probeerde te lopen was 'ie daar niet van gediend en staakte zijn fluiten.

Na een door Sander meegenomen packed lunch verslonden te hebben en even op de nieuwe observatietoren te hebben gestaan (alwaar enkele Singaporezen met gigantische camera's knoerthard Diard's Trogon afspeelden voor nop) besloten we het trailtje te lopen dat bij het bezoekerscentrum start. Overigens, de godganse dag zat er uit dit stuk bos een Crested Serpent Eagle te roepen.

Tijdens deze wandeling floot ik m'n Rail-Babbler fluitje. Uiteindelijk kreeg ik reactie. Of wacht, die cicaden zaten wel precies op dezelfde toonhoogte herrie te schoppen. Maar ik hoorde daar toch ook zeker een Rail-Babbler doorheen? O jawel! Ik liep door, geregeld fluitend, en kwam zo tot zeer dicht bij de bron. Hij moest echt vlakbij zijn! Maar waar?

Terwijl ik doorfloot kwam de Rail-Babbler plots nonchalant voor me langs lopen. Hij stak het pad over en terwijl 'ie aan de andere kant weer in de vegetatie verdween hoorde ik 'm cuckling calls maken.

Sander en Andie waren ondertussen ook gearriveerd en hadden de ernst van de zaak inmiddels door. De vogel begon nu al fluitend om ons heen te cirkelen en liet zich hierbij eigenlijk (relatief) constant zien, aangezien er op deze plek maar weinig ondergroei was. Het zingen ziet er fantastisch uit. Kop, nek en voorlichaam worden bijna op de grond gelegd, terwijl staart en snavel de lucht in worden gestoken.

We konden goed zien hoe de vogel gebruik maakte van zijn 'kwaakblazen'. Bij elke fluit pompt hij zijn luchtzak op en tijdens dit proces wordt normaal onzichtbare, fel paarsblauw getinte naakte huid zichtbaar, in de vorm van twee 'ballonnetjes', gesitueerd aan weerszijden van de keel. Het lijkt alsof je een lichtje aan ziet gaan en dan weer uitdoven. Dit maakt een hip schouwspel, niet alleen voor de vrouwtjes, maar ook voor ons vogelaars.

Na een show van iets van een half uur was de Rail-babbler weer dieper het bos in verdwenen. Hoewel we nog wel steeds contact met de vogel hadden vonden we het wel welletjes. We lieten 'm achter met het gevoel dat hij de grote, stinkende Rail-Babbler die zojuist zijn territorium binnen was komen denderen verslagen had.

Het paadje kwam weer op het Bunker trail uit en deze liepen we nog eens een stuk in. We kwamen twee doodgereden slangetjes tegen (te weten een *Liopeltis tricolor* en een juveniel *Xenochrophis maculatus*). Nu het weer was opgeknapt was er veel meer gaande dan vanochtend. Een paartje Red-crowned Barbet met jong liet zich prachtig zien.

Plots hoorden we de totaal hysterische roepjes van Dusky Broadbill. We spoedden ons richting het geluid en konden twee van de vogels mooi in een dode boom zien zitten. Inmiddels begon de schemering te naderen en op dat moment wilden we bij de ingang zijn. Met het invallen van de duister begonnen er Malaysian Eared Nightjars te zingen. We zagen er twee in de verte hun bijzonder trage baltsvlucht uitvoeren bij het visitor's centre.

De taxi was inmiddels gearriveerd. Op de terugweg kregen we barslechte Indonesische karaoke clips voorgeschoteld. Tamelijk gaar, maar ook dik tevreden na deze lange dag in het bos. Op de een of andere manier (zweet, schuren) was de bovenkant van m'n dijen (beduidend hoger gesitueerd dan mij lief is) zeer geïrriteerd geraakt vandaag. Pijnlijk. Meer dan aftersun er op smeren en hopen op het beste kon ik niet doen.

Zaterdag 26 juni

Vanochtend een kitkat als ontbijt bij een benzine station. Rond 7:30 uur waren we te Panti.

Direct bij de parkeerplaats hoorden we van zeer nabij White-handed Gibbon zingen. De weg verder inlopen leverde beter zicht op het stuk bos waar de aap huis hield. Vrij snel konden we 'm mooi zien zitten, alvorens het dier naar beneden dook, zelfs even door de telescoop.

Verder lekker vogels gekeken, die paar uurtjes voordat de taxi ons weer oppikte. Malkoha's werkten goed mee en onder andere de tot nog toe ontbrekende Chestnut-bellied konden we mooi observeren. Ook konden we White-bellied Woodpecker fraai zien. Onze 22^e spechtensoort deze trip, mind you. We zagen leuke Black-thighed Falconets en hadden nog twee wegschietende Dusky Broadbills. De man Banded Kingfisher waar we op hoopten werkte helaas niet mee. We hoorden er alleen eentje in de verte roepen die niet onder de indruk was van ons tapen.

We lunchten in het hotel (eten liet tergend lang op zich wachten) en om 13:00 uur stapten we in de taxi naar Singapore (zelfde chauffeur die ons bracht), alwaar we 16:00 uur bij ons hotel aankwamen. 's Avonds aten we supergoed voer in Singapore met Andie. En we dronken er ook een biertje op de Rail-Babbler!

Zondag 27 juni

Weer veel reizen vandaag. We pre-ontbeten weer met een kitkat en om 8:00 uur namen we een taxi naar het vliegveld. Na het inchecken ontmoetten we hier Ding Li, die net terug was gekomen van Taiwan (ofzo). We luiden een eind weg over vogels kijken in Azië. Rond 12:00 uur vertrokken we met een uur vertraging naar het eiland Langkawi.

Na een brakke vlucht ronselden we een taxi en reden naar ons hotel. Daar vlakbij zag ik Red-wattled Lapwing op een plas-dras veldje langs het strand staan. We checkten in en liepen naar ons onderkomen voor de komende drie nachten. Hitte! Snel de airco aan, maar het hielp maar weinig. Hysterische geluiden lokten ons naar buiten: een fruitboom naast ons chalet herbergde fraaie Oriental Pied Hornbills.

We fixten een taxi en lieten ons naar de noordwest-punt van het eiland brengen. We liepen een paar uurtjes langs de weg maar zagen geen baf. Ja, een Black Giant Squirrel. En ok, een groepje van drie Chestnut-breasted Malkoha's. De taxi pikte ons weer op en dropte ons bij het resort. We liepen even naar de kieviten, die lieten zich goed zien en horen. Er liep een Paddyfield Pipit met een gebroken staart bij. We aten lekker in een tentje naast ons hotel genaamd Burau Corner. Straks bier uit de minibar en Simpsons.

Maandag 28 juni

Voor vandaag hadden we een ochtendsessie geboekt bij Junglewalla Tours. Om 7:30 uur werden we door gids Indera en driver (en tevens bekwaam vogelaar) Abdul opgepikt. Ondanks dat het officieel een ochtendsessie was, werd het twee keer zo lang. In die tijd zagen we bijna alles wat we wilden zien plus meer.

We begonnen bij een mangrove stukje voor Brown-winged Kingfisher. Indera floot 'm na en vrijwel direct werd er geantwoord. Rap hierop racete er één langs en uiteindelijk konden we er twee zien zitten. Eén van de vogels had het nog even met een Collared Kingfisher aan de stok. Een vreemd flycatcher-shrike achtig geluid bleek geproduceerd te worden door een Copper-throated Sunbird. Ik had er niet op gerekend die te zien!

We reden verder naar de oostkant van het eiland. In een plantage hoorden we al snel Blue-winged Pitta roepen. Al snel konden we deze rakker in de kijker krijgen terwijl 'ie hoog door de bomen hopte. We hoorden er nog zat vandaag, het is echt een algemene soort op Langkawi.

Hier vlakbij was een plek voor Dark-hooded Oriole. Terwijl we met Indera aan het zoeken waren vond Abdul er één in een andere hoek. We verplaatsten ons en al snel zag ik hem in de mangrove rommelen, zij het op afstand. Pieterse miste 'm helaas. Er kwam een paartje Greater Goldenback langsgelopen om vervolgens in een nabijgelegen boompje in te vallen. We pikten op deze plek nog een Brown-winged Kingfisher mee en ik was apentrots dat ik een juveniele Asian Koel ontdekte en determineerde. Uiteindelijk zagen we hier ook nog een paartje Common Goldenback.

Hierna verkaste we naar Gunung Raya, de hoogste berg op het eiland. Hier zagen we al snel Great Hornbills. Eerst een vrouwtje met een net uitgevlogen jong en even later een mannetje. Een Banded Kingfisher riep in de verte. We zochten even naar Mountain Hawk-Eagle maar zonder succes. Op weg naar beneden zagen we nog een vrouwtje Great Hornbill en kon Crimson Sunbird (ontdekt uit een rijdende auto door Indera) aan de triplist worden toegevoegd.

We maakten een stop voor Roti en thee. Hierna checkten we wat rijstveldjes nabij het vliegveld. We zagen wat Baya Weavers en glimpen van Plain-backed Sparrow. Grote verrassing was een paartje Greater Painted Snipe. Wat een soort! Zo uniek dat 'ie in een eigen familie zit. De vrouwtjes zijn, net als bij bijvoorbeeld franjepoten, veel mooier gekleurd dan de mannetjes. Totaal geen rekening mee gehouden, dus dikke bonus. Eveneens zeer onverwacht waren Oriental Pratincoles, die hier bleken te broeden.

Op het vliegveld zelf zaten talloze Red-wattled Lapwings en flink wat flinke agame-achtige hagedissen (*Leiolepis* sp., Butterfly Lizards) die geregeld door Smyrnaijvogels bestookt werden. In een kaal boompje op een aangrenzend ruig terreintje zat een Red Collared Dove: een exoot, eveneens onverwacht. We zagen hier een White-headed Munia die bezig was met nestbouw.

Bij een nabijgelegen kartbaan zagen we vervolgens een hele zwik White-headed Munia's. Ook konden we Plain-backed Sparrow hier goed zien. We checkten een slenk die goed kan zijn voor rallen, maar zonder succes. In een flinke vijver bij het Bon Ton resort zaten aardig wat Purperkoeten. De fluiteend lukte niet, ook nadat we nog wat andere plekken checkten. Dit was slechts een milde dip, die we diezelfde namiddag nog recht gingen zetten.

We sloten de succesvolle ochtend (die tot ver in de middag in beslag had genomen) af en lunchten weer bij de Bureau Corner. In de namiddag reden we weer naar het vliegveld. We konden nu erg mooi de goudsnippen bekijken en vonden er nog twee paar en een los vrouwtje bij. We zagen enkele Lesser Whistling-Ducks langsvliegen. Ze wilden niet op een overzichtelijke plek landen maar op zich zagen we ze goed. Tot in de schemering checkten we de Bon Ton vijver maar zagen geen rallen of woudaapjes. Wel verzamelde zich hier een grote groep verse wever aanwas: honderden kaneelkleurige juvenielen.

Ja, Langkawi. Interessant dat je op dit eiland met een verarmde avifauna te maken hebt. Er zit slechts een subset soorten. Zo zijn Barbets en Broadbills bijvoorbeeld helemaal afwezig en er zit maar één Trogon. Heel bizar eigenlijk waarom sommige soorten het wel uitgehouden hebben. De Great Slaty Woodpecker bijvoorbeeld. Zo groot kan die populatie toch niet zijn? Het is geen enorm eiland, die soort is nou niet echt algemeen te noemen en toevoer van buitenaf is niet realistisch.

Dinsdag 29 juni

Pieterse had tot laat voetbal gekeken dus sliep uit. Ik liet me door Abdul afzetten bij het Datai resort. Direct hoorde ik Great Slaty roepen en kreeg al snel een mannetje in de kijker. Eveneens was er constant een Orange-breasted Trogon aan het zingen. Ik kreeg 'm best aardig te zien.

Hierna stortte het een beetje in. Ik hoorde flink wat Puff-throated Babblers, maar kon er geen in de kijker krijgen. Vlak bij de gate die het privéterrein waar ik opgebanjerd was afsloot kwam ik wel erg dichtbij. Pest!

Ik stond een tijdje onder een boom waar een vreemd geluid uit kwam wat vermoedelijk door Banded Kingfisher gemaakt werd, maar het overzicht en licht waren dermate kut dat ik uiteindelijk op moest geven. Opvallend genoeg kon ik vandaag weer erg mooie Black Giant Squirrels zien. Pitta's hier ook te over trouwens: ik zag er vier langsvliegen.

Om iets voor 12:00 uur pikte Abdul me weer op en dropte me bij het resort. Een broodnodige lunch volgde. Na wat gesuft te hebben, waarbij ik toch wel heel bijna in slaap stortte, om 15:00 weer met Abdul op pad gegaan. Ditmaal had Abdul verder geen klanten en kon hij ons dus de hele middag rijden.

We gingen eerst naar een goede plek voor Lesser Whistling Duck. Op dit meertje konden we een stuk of 10-15 individuen zo zien zoals het hoort. Hier waren ook twee paartjes Dodaars aanwezig met opvallende gele irissen (ondersoort *poggei*).

Hierna reden we de berg op. We stopten geregeld om te scannen op weg naar boven. Aanvankelijk was dit zonder succes, maar bijna boven ontdekte Abdul een Mountain Hawk-Eagle. Het beest zat echter wel op een bijna onmogelijk plek. Met wat acrobatiek kon ik 'm goed zien, maar de vogel vond het al snel te gek worden en ging op de wieken.

Net voor de top zat een paartje Great Hornbill met jong. Ze waren prachtig te zien en het was ronduit spectaculair toen pa en ma de kop in de nek gooiden, de snavel in de lucht staken en gezamenlijk gingen roepen. Met de wind door de vleugels razend zeilde het gezinnetje uiteindelijk de berg af.

Terug naar beneden rijdend was het weer Abdul die een (of dezelfde?) Mountain Hawk-Eagle ontdekte. Dit keer zat 'ie netjes op ooghoogte en bleef 'ie lang zitten. Erg stoer. Het was geen geheel adulte vogel gezien het lichtere voorhoofd. Uiteindelijk zeilde de vogel weg. We scanden of we 'm terug vonden maar zagen slechts een fraaie White-bellied Sea Eagle.

Even verderop zagen we weer een hornbill stel met kuiken. Het zal de tijd van het jaar geweest zijn. Weer waren ze prachtig te zien, dit keer ook door de telescoop. Bij een landslide bleven we tot het invallen van de schemer staan in de hoop op hornbills op weg naar hun roost. Er kwamen geen hornbills langs, maar we zagen wel een juveniele Crested Hawk-Eagle langs cirkelen en schreven Brown-backed Needletail bij.

We eindigden bij een slaapplek voor zilverreigers waar nog een onverwachte Kerkuil langs kwam vliegen.

Woensdag 30 juni

Vanochtend nog even er opuit gegaan. Langs het riviertje gelopen door een mangrovestukje vlak naast het resort. Bown-winged Kingfisher was hier nadrukkelijk aanwezig. Ik flushte een Blue-winged Pitta die even vlakbij op ooghoogte bleef zitten. Hierna vervloog de vogel en met tapen kreeg ik slechts voor elkaar dat 'ie hoog heen en weer bleef vliegen. Ik wandelde wat langs de weg maar het begon al snel te stortregenen. Maar terug naar het resort gegaan. M'n schoenen zijn nog steeds nat maar moeten straks weer aan. Smerig...

Na de lunch naar het vliegveld gegaan en na milde vertraging in een uur vliegen te Kuala Lumpur International Airport aangekomen. Na een stevige taxirit in de stad zelf aangekomen. Na avondeten bij de KFC (smerig) nog even een stukje door de stad gelopen om de Petronas Twin Towers te bekijken. Een beroemd bouwwerk. Ach ja, we hebben ze gezien. Bier bij een avondwinkel gehaald en even Simpsons gekeken.

Donderdag 1 juli

Late check-out geregeld aangezien we pas om middernacht terug naar Nederland vliegen en we geen fut hebben om in de tussentijd nog op pad te gaan. Lunch weer bij KFC, weer bijzonder smerig, maar je moet wat. Beetje gesuft in het hotel. Tropic Thunder gekeken: hilarisch! Nog even gedoucht en rond 18:00 uur uitgecheckt. In de taxi gestapt en pas na geruime tijd ontsnapt aan de file die KL constant in zijn greep heeft. Ach, we hadden toch nog een hoop tijd te doden. Het donderde en bliksemde enorm en de regen kwam met bakken uit de hemel. Tijd om naar huis te gaan!

Afsluiter

Een maand Maleisië vasteland (en een beetje Sabah) is lekker ruim, maar we wilden dan ook relaxed vogels kijken. Toch zou ik overal best langer hebben willen blijven. Met name Taman Negara verdient eigenlijk meer tijd, maar omdat we al op Borneo geweest waren hadden we veel Taman Negara soorten reeds gezien. Misschien had een extra dag hier en daar voldoende geweest om die vuile *Turdinus* babblers op te rollen. En Mountain Peacock-Pheasant is nou eenmaal erg moeilijk. Onze blitzkrieg op Borneo leverde wel enkele enorme knallers op, maar Hose's Broadbill blijft mijn most-wanted lifer.

Uiteindelijk stond de teller op iets van 360 soorten. Daar mogen we zeer tevreden mee zijn. Ik had in totaal zo'n 90 nieuwe. Rail-babbler, Blue-banded Pitta, Cutia, White-necked Babbler, Large Scimitar Babbler, Banded Pitta, Malayan Peacock Pheasant, Great Hornbill, et cetera, et cetera. Helden, stuk voor stuk! Maleisië: weer voor herhaling vatbaar.

Foto's

Voor: De Langanan Waterfall bij Poring Hot Springs (Sander Pieterse). Achter: Crested Firebacks stalken in de ochtendschemering te Taman Negara (Sander Pieterse).

